

LO PEDRÍS

76
juliol 2019

www.lopedris.cat Butlletí trimestral d'informació VILAPLANA

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Anna Àvila
Montse Ferré
Josep M. Garcia
Josep Huguet
Hilari Juanpere
Jordi Mariné
Pep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra
Roser Queralt
Dolors Sentís
Marina Torruella
Sandra Torres

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra
Carme Maigí
Òscar Aymamí

Portada i logotip número 76:

Autor; Xavier Joanpere Olivé

www.lopedris.cat

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annex amb la revista aquest número:

LÀMINA
FOTOTECA
LO PEDRÍS
Núm. 57

LO PEDRÍS

EDITORIAL

■ *La Redacció*

Des de l'Editorial, agraïm a l'exalcalde de Vilaplana Tomàs Bigorra Munté el suport que ha donat a *Lo Pedrís* durant les quatre legislatures en les que ha estat al capdavant de l'Ajuntament del poble.

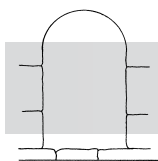
Valorem positivament el conjunt de la seva tasca i la dels regidors del seu equip de govern. Servei, compromís i sacrifici han estat alguns dels valors en els que s'ha sustentat. Resoldre les inquietuds i necessitats de la gent han estat les seves màximes, des que va començar el seu mandat l'any 2003.

Com a revista, cal destacar que mai se'ns ha imposat res, ni s'han posat impediments per desenvolupar amb plena llibertat d'expressió la nostra tasca informativa. És més, afirmem que ens hem sentit més aviat aixoplugats per un paraigües on hi han tingut cabuda la confiança i la tolerància mútua.

D'altra banda, donem una cordial benvinguda al nou equip de govern, en el qual Josep Bigorra Llauredó estarà al capdavant en el seu primer mandat com a jove i flamant Alcalde. A tots ells, els desitgem sort, encert i determini per dur a terme la feina que els queda per endavant.

Des de l'equip de redacció intentarem mantenir la flama encesa de la cultura i seguir amb la nostra feina d'informar amb el màxim rigor i responsabilitat possible. Des de *Lo Pedrís* els seguirem obrint aquestes pàgines perquè col·laborin com creguin oportú.

Posem de manifest la nostra independència de criteri i que no dubtarem a dir ben clar o a criticar, amb la vehemència que calgui, aquells tipus de decisions o actuacions polítiques que creiem desencertades pel bé de la nostra comunitat.

SUMARI

Sumari	2
Entrevista Marta Mateu Munté	3
Alcaldia Discurs de presa de possessió	4
Questionari 7x7 Set preguntes per a set regidors	5 - 11
Rutes per caminar Siurana: graus i rius	12
De cinema UN OFICI VOCACIONAL (2a part)	13
Història local EL COL·LECTIU LLIBERTARI DE VILAPLANA	14 - 16
Literatura ARA-TAKE, el precursor	17
Activitats LO PEDRÍS	18
Actes locals	19
ESCOLA CINGLE ROIG	20 - 27
LITERATURA Petits Furs	28 - 29
Història local Grup de teatre de Vilaplana (5a i última part)	30 - 31
La Mussara Masos i cases del terme de la Mussara	32 - 33
DE CINE CANNES I LA PRIMAVERA	34 - 35
LA CUINA DE CASA MUSSARAFOOD	36 - 37
Ecologia GRETA, LA VISIONÀRIA	38
PASSATEMPS	39

VILAPLANA

Entrevista a **Marta Mateu Munté,** la Majorala del Sant Crist

■ *Marina Torruella i
Sandra Torres*

De qui va ser la iniciativa de ser l'escollida de portar el Sant Crist? Com ho vas viure?

Per ser majoral o majorala es té en compte la teva edat. Per aquest motiu, aquest any ens corresponia portar-lo a l'Eric i a mi. Però, no va ser fins a l'any passat, quan el van portar els nostres pares, quan ens vam començar a plantejar portar-lo l'any següent. No obstant això, jo no estava massa segura, ja que em pensava que el fet de portar-lo una noia no estaria acceptat i generaria repercussions. Gràcies a la meua família, que em va animar i a l'acceptació del mossèn, vaig decidir portar-lo sense tenir en compte el pensament de la gent.

Va ser una experiència viscuda amb molt de compromís i respecte. A més, em vaig sentir molt recolzada, tant pels majorals de l'any passat, entre els quals hi havia el meu pare, com per part de l'Eric.

Què penses respecte a ser la primera dona en portar-lo?

Crec que s'ha de veure com un fet completament natural, ja que si no ja estem establint diferències entre homes i dones. Evidentment, aquest any va ser especial i revolucionari, ja que per primera vegada una dona portava el Sant Crist i reivindicava posicions. A més, penso que és important fer ressò que no ha estat fins a l'any 2019 quan una dona ha tingut aquesta oportunitat i s'han produït canvis a Vilaplana.

Trobes que al poble, d'un primer moment, li va semblar bé la idea?

Em va sorprendre molt la reacció

de moltes de les persones, sobretot de la gent més gran, amb una mentalitat més tradicional i conservadora. Des del moment que van saber que jo seria una de les que portaria el Sant Crist no van dubtar a felicitar-me. Tot i això, també cal dir que altres persones, molt més joves, es van mostrar més reticents i mostren el seu desacord.

Que és el que més et va agradar de portar-lo?

Una de les coses que més em va agradar va ser demostrar que qualsevol persona el pot portar, si s'ho proposa i en té ganes. Penso que no se li ha de negar a ningú la possibilitat de portar-lo, ja que d'aquesta manera estàs negant el fet de continuar amb una tradició que en molt poques poblacions encara hi és present.

Penso que portar el Sant Crist va molt més enllà de la religió. Significa un orgull per tu i per la teua família. És per això, que em vaig emocionar molt quan vaig fer la reverència a casa dels meus padrins i a casa meua, com també poder entrar-lo a l'església.

Anècdota

El dia de la processó del Dives Sant, quan vaig veure una de les persones que es mostrava reticent que jo el portés li vaig demanar a l'Eric que ens esperéssim una mica a fer el canvi. El vaig voler portar davant seu per demostrar que una dona el pot portar perfectament igual que un home i que és molt més important que aquest dia surti el Sant Crist a la processó independent de qui el porti.

Ajuntament de Vilaplana

ALCALDIA

Josep Bigorra Llauradó

Discurs de presa de possessió

Regidors, regidores, amics, amigues i familiars.

Moltes gràcies a tots per la vostra assistència en aquest acte solemne de Constitució de l'Ajuntament de Vilaplana per als propers 4 anys.

Deixeu-me en primer lloc agrair el suport rebut a les eleccions municipals del passat 26 de maig. Vull agrair-lo, NO només a les 302 persones que van optar per Units per Vilaplana, sinó també a aquelles persones que van optar per fer-ho en blanc o nul. El compromís que avui adquirim és amb totes les veïnes i veïns de Vilaplana.

Permeteu-me també fer un reconeixement a les persones que ens han acompanyat i ens acompanyen a la candidatura d'Units per Vilaplana, persones compromeses, en definitiva, amb el nostre poble.

I, per acabar els agraïments, fer una especial menció per l'alcalde i regidors sortints, el Tomàs, el Josep Maria i la Maite que han treballat amb dedicació i encerts pel nostre poble des de l'Ajuntament.

Comença avui, doncs, una etapa de quatre anys que ha de contribuir a fer avançar Vilaplana pel bon camí i esperem fer aquest camí acompanyats i amb la participació de tothom, és aquest un dels compromisos que ja vam explicar durant la campanya.

La situació geogràfica estratègica en la qual es troba Vilaplana suposa un potencial en diversos àmbits, el turisme i l'esport, entre d'altres. Vilaplana és i ha de ser la porta d'entrada a la Mussara. Una Mussara que no podem permetre que ens acabi de caure. Cal consolidar-la i només ho podrem fer amb el suport d'altres institucions supramunicipals.

Tot i aquesta posició privilegiada, encara avui en dia ens trobem amb mancances pel que fa a la connexió a internet, una eina bàsica en ple segle XXI.

Estem, també, davant d'una etapa de reptes en l'àmbit de la sostenibilitat: des de la millora en la recollida selectiva i el reciclatge fins a l'ús d'energies renovables, tant en l'àmbit públic com el privat.

Tenim una escola consolidada que permet que els infants de Vilaplana iniciïn l'etapa escolar al nostre poble. Un poble amb escola és un poble amb vida i és i serà necessari treballar conjuntament amb el Departament d'Educació per tal d'adequar-la a les necessitats actuals.

Hem de continuar treballant per resoldre les necessitats

d'habitatge de la gent jove del nostre poble, els que hi vivim ens hi hem de poder quedar a viure, això no vol dir haver de renunciar a un creixement sostingut i sostenible.

Tampoc podem oblidar la Gent Gran del nostre poble, per això ens hem compromès a crear l'Observatori de la Gent Gran que permetrà detectar necessitats i establir un canal directe de comunicació amb aquest sector de població.

El carrer Major és també un dels reptes d'aquest mandat,

esperem que aquests quatre anys siguin suficients per acabar-ne la seva renovació, les deficiències en l'àmbit dels serveis ho requereixen.

Vilaplana ha aconseguit posicionar-se amb festivals com el Mussart o amb la seva Festa Major, totes les iniciatives culturals jugaran un paper important en aquest mandat que avui comença. Sense cultura no hi ha llibertat, progrés ni futur. I en aquest àmbit hi juguen un paper important les associacions i entitats de Vilaplana, totes elles trobaran el suport de l'Ajuntament.

Aquestes són només algunes pinzellades de la feina i els reptes que a partir d'avui assumim i pels quals treballarem.

Emprenem aquest camí amb il·lusió, però sobretot amb respecte i responsabilitat.

Agafem un compromís ferm. L'etapa que avui comença parteix de la voluntat de servei al poble de Vilaplana.

Tinc -i tenim- la sort de comptar amb un gran equip de regidors i regidores, un equip preparat i il·lusionat. Assumim la responsabilitat que el poble ens ha atorgat per fer avançar el nostre poble, Vilaplana, i alhora participar de forma activa en la construcció d'una Catalunya políticament lliure, socialment justa, econòmicament pròspera i territorialment equilibrada.

Estarem, com ho hem estat sempre, al costat de les institucions catalanes, el Parlament i el Govern de la Generalitat de Catalunya i romandrem tossudament alçats contra la repressió, per la llibertat dels presos i preses polítiques i el retorn dels exiliats.

Assumirem la veu d'un poble

I serem per sempre poble

Visca Vilaplana i visca Catalunya.

■ ■ ■

Questionari 7X7

Set preguntes per a set regidors

■ *La Redacció*

Josep Bigorra Llauredó

Què us va fer decantar per presentar-vos?

Hi ha diversos motius que porten a fer el pas de presentar-me. En primer lloc, el fet que quatre anys a l'administració pública passen molt ràpid; ens vam presentar l'any 2015 amb diverses propostes i projectes i alguns encara estan pendents de veure la llum. En segon lloc, per les ganes de treballar per Vilaplana, des del lloc que sigui, crec que sempre he col·laborat amb el que se m'ha demanat. Per últim, per l'equip que tenim, personalment crec que hem format un equip renovat, il·lusionat i amb ganes de treballar pel poble, sense totes aquestes persones jo no hi seria.

Veieu com a cosa bona el fet de no tenir oposició?

El fet de no tenir oposició és una variable que no depèn de nosaltres. Això no vol dir que no hi hagi diversitat d'opinions i en som conscients. Treballarem perquè tothom pugui dir-hi la seva, farem una assemblea participativa anual per explicar la situació de l'Ajuntament, també plantejem crear comissions específiques participatives en diversos àmbits concrets.

Davant el projecte que a quatre anys vista se us planteja, quines

prioritats teniu intenció de dur a terme com a objectiu preferent?

És necessari acabar la renovació de serveis del Carrer Major, les obres en carrers no són les més agradables de fer, ja que provoquen molèsties als veïns i veïnes, però l'estat dels serveis del carrer Major és el que és i treballarem per acabar-lo en aquests quatre anys. Hi ha molts altres projectes, com per exemple l'accessibilitat de l'Ajuntament, on les persones amb mobilitat reduïda no poden accedir-hi.

Deixant de banda les obres, hi ha molts més projectes que també són prioritaris, com la creació de l'Observatori de la Gent Gran, els reptes que se'ns plantegen en matèria de sostenibilitat i medi ambient: foment del reciclatge, ús d'energies renovables...

Reptes en matèria d'habitatge, la gent jove s'ha de poder quedar a viure a Vilaplana, sense renunciar a un creixement sostingut i sostenible.

L'escola també és una de les prioritats, un poble amb escola és un poble viu, haurem de treballar amb el Departament d'Educació per adequar-la a les necessitats actuals.

En ple segle XXI a Vilaplana ens trobem amb connexions a internet amb moltes limitacions, haurem de treballar també per l'arribada de la fibra òptica.

Tampoc podem permetre que ens acabi de caure la Mussara i tot el que suposa a nivell històric, haurem de treballar colze a colze amb les administracions supramunicipals per tal d'implicar-les en la consolidació i transformar aquesta zona única del Camp de Tarragona en un dels elements d'interès del Parc Natural de les Muntanyes de Prades.

Encara em deixo projectes, però com veieu tenim molta feina, molts d'aquests projectes requeriran teixir complicitats entre altres administracions per tal de tirar-los endavant. Ens esperen quatre anys apassionants.

Quin model de poble s'assembla més al que us agrada, el petit,

que manté el rigor actual, o el gran, que busca d'anar expandint-se en serveis i població?

Vilaplana és un poble i ha de mantenir aquest esperit; tot i això, com he dit abans, els joves que hi viuen s'hi han de poder quedar a viure i és bo que el poble creixi de forma equilibrada i sostenible. En els últims vint anys, Vilaplana ha crescut moderadament mantenint-se al voltant dels actuals 600 habitants.

Crec fermament que el fet que no s'hagin fet grans promocions d'habitatges ha permès que s'hagin rehabilitat moltes cases existents a l'interior del poble. Només cal fer un tomb per pobles veïns, on el nucli antic de les poblacions està ple de cases que literalment cauen a trossos.

Què enteneu que té o què li falta a un poble com Vilaplana per sentir-se'n orgullós?

Jo em sento orgullós de Vilaplana tal i com és. El més important d'un poble és la seva gent. Això no vol dir que no hi hagi coses a millorar o dèficits a revertir. Crec sincerament que a nivell general en podem estar molt orgullosos.

Fins on creieu que ha d'arribar la disponibilitat/accessibilitat d'un representant del poble?

Vilaplana és un poble petit on tots ens coneixem. En el meu cas, ningú trobarà mai un no per resposta a l'hora d'escollar qualsevol demanda o necessitat que es pugui plantejar. De fet, molta gent segurament té fins i tot el meu telèfon. Pel que fa a l'accessibilitat tothom sap com accedir a nosaltres. Sempre que sigui necessari i convenient, estaré a disposició de tothom.

Com us agradaria que es recordés el vostre pas pel Consistori?

Se'ns haurà de valorar i recordar pels nostres fets i els nostres actes. Us puc assegurar que treballarem amb voluntat de servei al poble de Vilaplana.

■ ■ ■

Jaquelin Mestre

Permeteu-me començar aquest text dient allò que a primer cop d'ull sembla evident i es converteix en certesa quan hi aprofundeixes: Viure a Vilaplana és tot un luxe. Vilaplanenca de naixement i amb un parèntesi vital llarg fora del poble, tot i que mantenint-hi un contacte molt estret, al 2006 vaig retornar-hi de forma definitiva. De fora estant, quan hi arribava de vacances, sempre hi trobava inconvenients – i grossos- però, a poc a poc, la major part d'aquests inconvenients es van anar esmenant de tal forma que, hores d'ara, m'és difícil trobar arguments de pes, tret de la connectivitat de la xarxa d'internet. Que em facin arrufar el nas i m'impedeixin sentir-me orgullosa del meu poble.

D'actuacions de millora és evident

que sempre n'hi ha al lloc on es viu, i és la intenció de participar en els projectes que es presentaven, es presenten i es presentaran allò que em va empènyer, ja el 2015, a oferir la meva col·laboració a l'anterior alcalde, tal i com ara l'ofereixo a qui ocupi l'alcaldia aquests propers quatre anys.

Així doncs, l'experiència que la meua vida laboral m'ha aportat en relació a la gestió de projectes, béns i persones, la poso a disposició del Consistori en tot allò que pugui ser útil i aprofitable. I és partint d'aquesta idea de col·laboració i disponibilitat que no veig en absolut diferent el treball en un consistori monocolor, com és el nostre, d'aquell que faria en un de més complex i, per tant, la dicotomia bo/dolent en relació a treballar amb o sense partits d'oposició no l'he considerada en cap moment; i encara menys si parteixo del principi de dedicació i servei a la comunitat que m'impulsa i que no considero que pugui ser alterat pels colors que conformin el grup de treball de les regidories del nostre Ajuntament.

És evident que, dins d'un poble, pràcticament tot es pot anar millorant i allò que des del Consistori trobem adequat per a implementar, activar o endegar, cal provar de fer-ho, però sempre sense perdre de vista la mida raonablement sostenible que tenim hores d'ara. Per posar algun exemple, la nostra intenció és implementar i activar projectes que permetin millorar la qualitat de vida de la

Gent Gran, o que facilitin, a la gent jove que ho vulgui, fixar la seva residència al poble i desenvolupar-hi la seva vida individual o familiar, de forma satisfactòria; o bé altres iniciatives que facin raonablement factible el treball a casa d'aquelles persones que pretenguin fer-hi o, fins i tot, que facilitin la creació d'activitat empresarial que enriqueixi el poble en tots els seus vessants.

Treballar en qualsevol d'aquests àmbits, col·laborant amb les diferents regidories a avançar tant com es pugui en el desenvolupament dels projectes comuns és el meu objectiu, sempre en el marc de la cordialitat, l'entesa i el respecte a la privadesa de tothom i, evidentment, també a la meua, de forma que aquest respecte permeti a la regidora que sóc - i també a la persona privada que no deixo de ser - tenir prou espai en aquest poble en què visc des de 2006 i on vull continuar vivint, orgullosa de la gent amb qui convisc i dels espais en què coincidim tots, en el devenir diari.

■ ■ ■

**PETIT
d'kastró**

www.facebook.com/petitdkastro

**PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de
VILALLONGA del CAMP - teléfon 977840939**

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Carles Bonet Juanpere

ENGINYER ELÈCTRIC

Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4

43202 REUS (Tarragona)

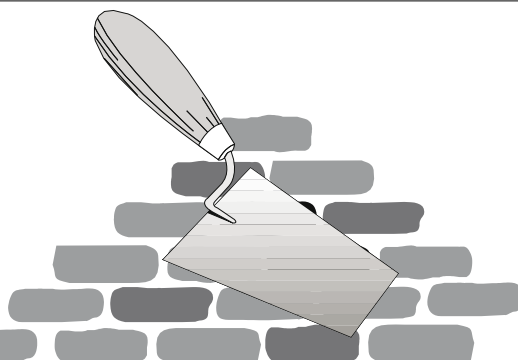
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458

tecperval@telefonica.net

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Magda Montelló

Què us va fer decantar per presentar-vos?

A mig mes de març, el Josep Bigorra em va convidar a una reunió, ja que mirava de formar una candidatura per a les municipals. Quan hi vaig arribar, de primer, vaig dir que jo no volia anar a la llista, però que podien comptar amb mi.

La reunió era per explicar les propostes que es plantejaven per al proper mandat i em van semblar molt interessants. També em va agradar l'ambient de claredat i de confiança que mostrava el grup.

Quan va ser l'hora que cadascú manifestés la seva disponibilitat, vaig veure que els números anaven justos i vaig considerar que em tocava implicar-m'hi i acceptar l'ofertament. I d'aquesta manera m'he trobat formant part d'una llista electoral, cosa que no m'havia passat mai pel cap, però valoro la possibilitat de poder treballar per al poble.

Veieu com a cosa bona el fet de no tenir oposició?

No sé si és bo o no. La paraula **oposició**, ja condiciona una manera de fer política que no és constructiva. És estar oposats, a la contra.

S'ha imposat massa dins la dinàmica dels òrgans que s'escullen mitjançant votacions. Quan veiem les sessions televisades del Parlament i del *Congreso*, cada vegada més, en lloc de veure debats per arribar a acords sobre temàtiques que afecten la població, veiem que es desacrediten entre ells, sistemàticament, sense miraments ni educació.

No m'agradaria haver de viure situacions semblants als Plens de l'Ajuntament.

Mirant les persones que entrem

a formar part del Consistori, considero que som ben diferents, tant d'edat com d'àmbits professionals. Crec que som representatius, d'una gran part del poble, per no dir de la totalitat.

A mi em sembla que quan un grup treu representació al Consistori ha de tenir la possibilitat de poder treballar per a totes les persones residents al poble, siguin de la candidatura que siguin. Les eleccions són això: escollir els representants.

Considero que les persones escollides tenen el deure i l'obligació de debatre tant com sigui necessari fins a trobar la manera d'arribar a acords que siguin beneficiosos per a tothom, i en el cas de qüestions polèmiques, esforçar-se més, fins a trobar la solució. Tenir diverses opinions ha de ser un enriquiment.

Davant el projecte que a quatre anys vista se us planteja, quines prioritats teniu intenció de dur a terme com a objectiu preferent?

M'encarregaré de la Regidoria d'Educació i de la Regidoria de Cultura. La Regidoria d'Educació té per objectiu tenir cura i atenció de tot allò que fa referència a l'Escola i a la Comunitat Educativa. Quan l'Escola Cingle Roig va reobrir l'any 2005, després d'estar tancada onze cursos, me'n vaig alegrar molt. Considero que l'Escola és molt important per al poble ja que acull les generacions més joves.

La Regidoria de Cultura ha de ser la dinamitzadora de les inquietuds culturals. Reprendré, de bon grat, les iniciatives endegades i recolliré les propostes que més interessin a la població.

La Cultura aglutina una gran diversitat d'aspectes. Al poble, hi tenim persones amb inquietuds per la literatura, per la pintura, per la música, per l'escultura, per la història, pel cinema, per les tradicions... Trobo que durant els quatre anys que tenim per endavant, podem plantejar-nos de fer unes bones dinàmiques culturals. Sóc del parer que qualsevol tema o aspecte que es toqui no només ha d'arribar a tota la població (petits, mitjans i grans) sinó que els ha d'arribar tractat amb profunditat perquè parteixo de la idea que per **apreciar** i **valorar**, és precís **conèixer**.

Quin model de poble s'assembla més al que us agrada, el petit, que manté el rigor actual, o el gran, que busca d'anar expandint-se en serveis i població?

A mi, Vilaplana m'agrada tal com és i les millors que he vist al poble, des que hi sóc, les trobo bé.

Considero perfecte que les cases s'arreglin i s'habitin i que es facilitin habitatges al jovent, però no m'agradaria que es produís un creixement desafortat.

Què enteneu que té o que li falta a un poble com Vilaplana per sentir-se'n orgullós?

Per a mi, Vilaplana, és el poble ideal per a viure-hi. M'agrada el tarannà de la gent, les seves inquietuds culturals i el paisatge que l'envolta, el riu, l'aigua...

Si no hagués pogut comprar la casa, encara viuria a Reus. No em plantejava anar a viure a cap altre poble. Trobo que Vilaplana ho té tot i que no necessita res més per sentir-se'n orgullós.

Fins on creieu que ha d'arribar la disponibilitat/accessibilitat d'un representant del poble?

Del moment en què una persona, voluntàriament, accepta de ser-ne el representant, agafa la responsabilitat i el compromís de dur a terme tot allò que concerneix la seva Regidoria.

La relació amb el poble és fonamental per poder realitzar una bona gestió. Ja buscarem la manera de vehicular-ho, de fer-ho possible.

Com us agradaria que es recordés el vostre pas pel Consistori?

Per descomptat, m'agradaria que, tant el poble, com jo en tinguéssim un bon record. Tinc el ple convenciment que, entre tots, em podreu ajudar per fer possible una bona feina, tant en la Regidoria d'Educació, com en l'àmplia Regidoria de Cultura.

■ ■ ■

Marc Mestre

Què us va fer decantar per presentar-vos?

En el meu cas jo ja formava part del consistori de la passada legislatura i llavors no esperava entrar com a regidor a l'Ajuntament de Vilaplana. No comptàvem que només hi hagués una candidatura a les eleccions. Passats aquests quatre anys penso que hi ha moltes coses a fer, coses que han quedat a mitges i la il·lusió d'impulsar projectes nous està com el primer dia.

Veieu com a cosa bona el fet de no tenir oposició?

No. La veritat és que la passada legislatura ja vam viure amb aquest fet i he

de dir que no vam tenir gaires problemes de discrepàncies dins del grup, per no dir cap. Però no crec que això sigui una cosa bona. Crec que el fet de tenir oposició faria que hi hagués més debat sobre el que passa al poble i la pressió sobre el grup del govern seria més alta i per tant hi hauria més exigència amb la gestió de l'Ajuntament.

Davant el projecte que a quatre anys vista que se us planteja, quines prioritats teniu intenció de dur a terme com a objectiu preferent?

El nostre programa electoral mostra les nostres prioritats que ens hem proposat per aquests quatre anys que venen. Podem destacar que acabar el carrer major seria una de les principals per anomenar-ne una. Per la banda que em toca la realització de campanyes de sensibilització de la recollida selectiva, augmentar les infraestructures que permetin un estalvi energètic i el canvi en les taxes que afecten als vehicles poc contaminants i a la instal·lació de sistemes d'eficiència energètica serien, entre d'altres, unes de les meves prioritats dins la regidoria de Medi Ambient i Sostenibilitat.

Quin model de poble s'assembla més al que us agrada, el petit, que manté el rigor actual, o el gran, que busca d'anar expandint-se en serveis i població?

Segurament la resposta a aquesta

pregunta és una barreja entre les dues opcions que proposeu. Vilaplana ha de créixer per així poder mantenir els serveis, l'escola, etc. Però aquest creixement no pot ser desmesurat.

Què enteneu que té o què li falta a un poble com Vilaplana per sentir-se'n orgullós?

Vilaplana és per sentir-se'n orgullós. Per la seva situació, per la seva bellesa, per les seves tradicions, però sobretot per la seva gent. Evidentment sempre hi ha coses a fer per millorar i les farem.

Fins on creieu que ha d'arribar la disponibilitat/accessibilitat d'un representant del poble?

Els regidors estem al servei de la gent. I la gent ha de poder accedir a nosaltres de la mateixa manera que a qualsevol altra persona. Sempre amb sentit comú, evidentment. Crec que si podem solucionar qualsevol cosa ho hem de fer tant aviat com puguem.

Com us agradaria que es recordés el vostre pas pel Consistori?

No crec que jo ni cap dels meus companys a l'Ajuntament s'hagin presentat perquè se'ls recordi pel que hagin fet els propers anys. Només desitjo poder fer la feina que se m'ha encomanat amb el màxim rigor.

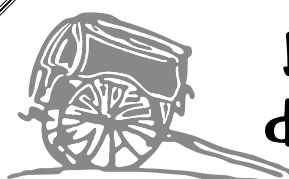
■ ■ ■

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 **VILAPLANA**
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Jordi S. Benet

Què us va fer decantar per presentar-vos?

Fa més o menys un parell de mesos em van venir a veure la Jaquelin Mestre i el Josep Bigorra, em van explicar el projecte i em van proposar que hi participés, d'entrada els vaig dir que no, per circumstàncies personals em semblava complicat poder atendre com es mereix un càrrec d'aquesta responsabilitat, reconec que d'entrada em va fer por. Finalment vaig acceptar el repte, ho vaig fer per respecte, per correspondre la seva confiança.

Un dels motius és perquè penso que treballar per la teva comunitat hauria de ser un deure que tots hauríem d'assumir una vegada o una altra. Sens dubte serà un orgull. No cal ni dir que hi posaré totes les ganes, el temps i la dedicació necessària per fer el millor pel poble i per les meves veïnes i veïns.

Veieu com a cosa bona el fet de no tenir oposició?

A mi particularment em sembla més aviat un inconvenient, que hi hagi un equilibri de forces a qualsevol institució penso que és positiu, sempre és interessant tenir més d'un punt de vista de com enfocar i resoldre els problemes que es

presentin durant la tasca de govern. D'altra banda si no hi ha ningú més que s'hagi volgut involucrar en presentar una candidatura alternativa, deu voler dir que l'equip de govern sortint ho ha fet prou bé i ningú no s'ha plantejat presentar-se com a alternativa.

Davant el projecte que a quatre anys vista se us planteja, quines prioritats teniu intenció de dur a terme com a objectiu preferent?

Sens dubte com equip el repte principal que ens plantegem és treballar per les veïnes i veïns de Vilaplana, per la igualtat, per la justícia social, sense oblidar l'objectiu que aquest país té a l'horitzó, treballar per la creació de la República Catalana, que és el que més de dos milions de catalans van encomanar a les institucions del País l'I d'Octubre del 2017.

Pel que fa a la meua àrea d'actuació, Salut i Noves Tecnologies, hi ha unes quantes tasques, algunes d'elles de continuïtat de la molt bona feina que ha fet el meu predecessor, el Marc Mestre.

En l'àrea de salut: seguir equipant el consultori mèdic, amb els aparells més avançats disponibles; promoció de la formació en pràctiques de RCP (reanimació cardiopulmonar) i en el correcte maneig dels desfibril·ladors; seguirem col·laborant, tal com ja s'ha anat fent aquests darrers anys (de manera força exitosa) amb el Banc de Sang i potenciarem la utilització del parc de salut de La Planeta.

Pel que fa a l'àrea de noves tecnologies: l'objectiu principal és treballar per l'arribada de la fibra òptica al poble, així com millorar la funcionalitat de la xarxa pública de Wi-fi del casal.

Quin model de poble s'assembla més al que us agrada, el petit, que manté el rigor actual, o el gran,

que busca d'anar expandint-se en serveis i població?

Personalment penso que som un poble petit, el que no vol dir que hàgim de renunciar a tots els serveis que ofereixen pobles amb més població.

Què enteneu que té o que li falta a un poble com Vilaplana per sentir-se'n orgullós?

Vilaplana té moltes coses que el fan un poble molt atractiu en l'àmbit turístic i cultural, que ens han de fer sentir orgullosos de ser vilaplanencs, som la porta d'entrada a les Muntanyes de Prades, un dels principals exponents de la marca Muntanyes de la Costa Daurada, la Mussara, el paisatge, les tradicions. Cal que entre tots fem el possible per potenciar-ho.

Fins on creieu que ha d'arribar la disponibilitat/accessibilitat d'un representant del poble?

Crec que és important que aprofitem l'avantatge que suposa ser un poble petit com Vilaplana, on tots ens coneixem i així poder atendre personalment les demandes i les inquietuds de les veïnes i veïns; òbviament tots tenim les nostres ocupacions, però sí que és cert que assumir aquesta responsabilitat pot suposar de vegades, en moments puntuals com la festa major, el Mussart, l'aplec de la Mussara, etc. un plus de disponibilitat.

Com us agradaria que es recordés el vostre pas pel Consistori?

Espero escometre aquest encàrrec el millor que sé, em sembla pretensions pensar en com vols que se't recordi abans de començar a treballar.

■ ■ ■

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**
C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

VIALMA SAT Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e: salsa@maptel.es

Carles Duran Aymamí

Què us va fer decantar per presentar-vos?

Personalment va ser una proposta del partit inesperada, ja que van venir a oferir-me la oportunitat d'entrar a les llistes del partit, en el primer moment, vaig fer un pas enrere, ja que per mi tot això es nou i la meva disponibilitat es limitada, seguidament vaig creure convenient i interessant la incorporació d'una veu jove dins de l'ajuntament, ja que estant en contacte amb les meves àrees en la vida quotidiana, podia aportar idees i punts de vista diferents al que normalment tenen els ajuntaments en general. Per aquest motiu em vaig comprometre a servir el meu compromís amb el partit i sobretot amb el poble que estimo.

Veieu com a cosa bona el fet de no tenir oposició?

Crec que te les seves avantatges i desavantatges, el que penso que és més important, és treballar pel poble amb una il·lusió i intensitat que sigui independent amb la oposició que puguem tenir, i escoltar les mancances que tingui el poble tant en el seu dia a dia com en moments puntuals.

Tenir oposició ens permetria veure un punt de vista diferent del que podria ser el nostre, però també podria ser una petita trava a la hora de desenvolupar els projectes que el nostre equip considera més oportuns a dia d'avui.

Davant el projecte que a quatre anys vista que se us planteja, quines prioritats teniu intenció de dur a terme com a objectiu preferent?

Evidentment les prioritats bàsiques son les que consten al nostre programa

electoral, que son les que hem trobat mes oportunes actualment, i en les que ens hem compromès a intentar tirar endavant, aquestes, evidentment no seran les úniques, ja que hauré de tenir un contacte permanent amb la població i veure quins nous reptes se'ns plantegen i quines necessitats es presenten al poble. Tenim projectes que hem començat a encaminar que creiem que son mes importants pel poble i d'altres que requereixen un temps indeterminat per fer-les efectives.

Quin model de poble s'assembla més al que us agrada, el petit, que manté el rigor actual, o el gran, que busca d'anar expandint-se en serveis i població?

Des de la meua opinió crec que hem de conservar un municipi basat en el que sempre ha sigut, es a dir un poble petit, d'àmbit familiar i rural però encarat al futur i a les noves tecnologies, i intentar aportar uns serveis sense mancances en la mesura del possible. Tot i que, per la part que em toca, m'agradaria posar énfasi en la necessitat de intentar que les persones que ja hi viuen, s'hi puguin quedar, oferint uns serveis que puguin facilitar aquesta estança i intentar també proporcionar habitatge per a persones joves, degut a que actualment i per desgràcia es una manca molt perjudicial pel poble. Em faria molta llàstima que la nostra joventut hagués de marxar de la població per cercar una solució a aquest problema, i si tots ens posem a la seva pell, veurem que es un punt molt necessari per aquest col·lectiu.

Què enteneu que té o què li falta a un poble com Vilaplana per sentir-se'n orgullós?

Des de sempre me n'he sentit orgullós, el primer que em vé a la ment quan penso amb el poble es l'estima que em perdura de les meves arrels, i evidentment l'únic lloc on he viscut i m'he sentit acollit, i quan la gent de ciutat em pregunta que hi veig en la necessitat de viure en un poble apartat de les grans ciutats penso en la tranquil·litat que s'hi respira, el paisatge que ens envolta que és meravellós i molts municipis voldrien tenir, els grans amics que hi he fet amb la vivença de no triar-los, sinó amb una relació totalment atzarosa i esporàdica, sense etiquetes ni discriminacions. També tenim la sort de comptar amb multi-

tud d'actes festius i entitats en actiu que permeten unir a tots els Vilaplanencs. A la pregunta que em fan els habitants de ciutat, acabo sempre la conversació amb el mateix raonament, i es que fins que no ho has experimentat la vida de poble no saps el que comporta viure-hi.

Fins on creieu que ha d'arribar la disponibilitat/accessibilitat d'un representant del poble?

En primer lloc el que m'agradaria remarcar es que aquest compromís l'hem agafat per "amor a l'art" i per intentar col·laborar amb tot que puguem. Aquest càrrec es un complement de les nostres vides, per tant la nostra disponibilitat no pot ser màxima en tot moment, però per sort comptem amb un equip actualitzat i motivat que ha de ser responsable d'intentar que les coses funcionin i estar al servei de la població pel que necessitin. A partir d'aquí que ningú tingui cap dubte de que el nostre compromís serà el mes alt que estigui a les nostres mans.

Com us agradaria que es recordés el vostre pas pel Consistori?

Suposo que com tots ens agradaria que ens recordessin, com un equip implicat amb el seu poble, que ha proporcionat el màxim de disposició per ell, per haver proporcionat a la població tot allò que els convingués, i per haver intentat solucionat els diferents problemes que s'hagin pogut presentar, sobretot que ens recordin per fets positius, i que si ens recorden per fets negatius no en siguin gaires.

■ ■ ■

L'Esparver
Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157
www.esparver.com
f / EsparverRestaurant

Teodor Tost Cabré

Què us va fer decantar per presentar-vos?

En primer lloc el fet que m'ho proposessin, pensar que podia ser útil i com a experiència personal.

Veieu com a cosa bona el fet de no tenir oposició?

No. El paper de l'oposició en un ajuntament és important, i el fet de no tenir-ne fa que hagi de ser més crític amb el que fas i com ho fas. La dinàmica de fer les coses és diferent.

Davant el projecte que a quatre anys vista se us planteja, quines prioritats teniu intenció de dur a terme com a objectiu preferent?

L'objectiu primordial és acabar el carrer Major, millorant els serveis tant d'aigua com el del clavegueram, continuar les millores al cementiri, fer accessible l'Ajuntament, i fer tot el que es pugui per la gent de Vilaplana.

Quin model de poble s'assembla més al que us agrada, el petit, que manté el rigor actual, o el gran, que busca d'anar expandint-se en serveis i població?

Vilaplana ha sabut créixer amb mesura, mantenint l'estructura de poble petit, mantenint la majoria de cases obertes i arreglades i alhora creixent al voltant.

Què enteneu que té o què li falta a un poble com Vilaplana per sentir-se'n orgullós?

Sempre me n'he sentit orgullós, sobretot per la seva part social, és un poble actiu on tothom es coneix, i sempre es poden fer coses noves que ens poden fer sentir encara més orgullosos.

Fins on creieu que ha d'arribar la disponibilitat/accessibilitat d'un representant del poble?

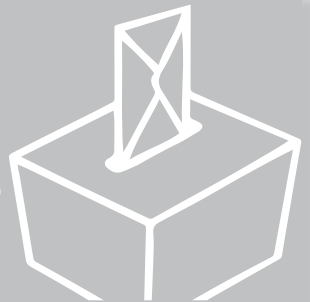
Amb respecte, les 24 h del dia, 365 dies l'any.

Com us agradaria que es recordés el vostre pas pel Consistori?

Sempre en positiu, per la feina ben feta i la millora constant.

■ ■ ■

26M2019 ELECCIONS MUNICIPALS i EUROPEES

Resultats Eleccions Municipals a Vilaplana 2019

Participació 371 (81,18%)

Units per Vilaplana - ERC - AM: 302 (88,82%)

Vots en blanc: 38 (11,18%)

Vots nuls: 31 (8,36%)

Abstencions: 86 (18,82%)

Resultats Eleccions Europees a Vilaplana 2019

Participació: 378 (83,63%)

JxCAT: 188

ERC: 131

Podemos: 20

PSC: 20

Ciutadans: 5

PP: 5

Pacma: 2

Vox: 2

Pirates: 1

C Verde: 1

Vots en blanc: 3

Vots nuls: 0

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

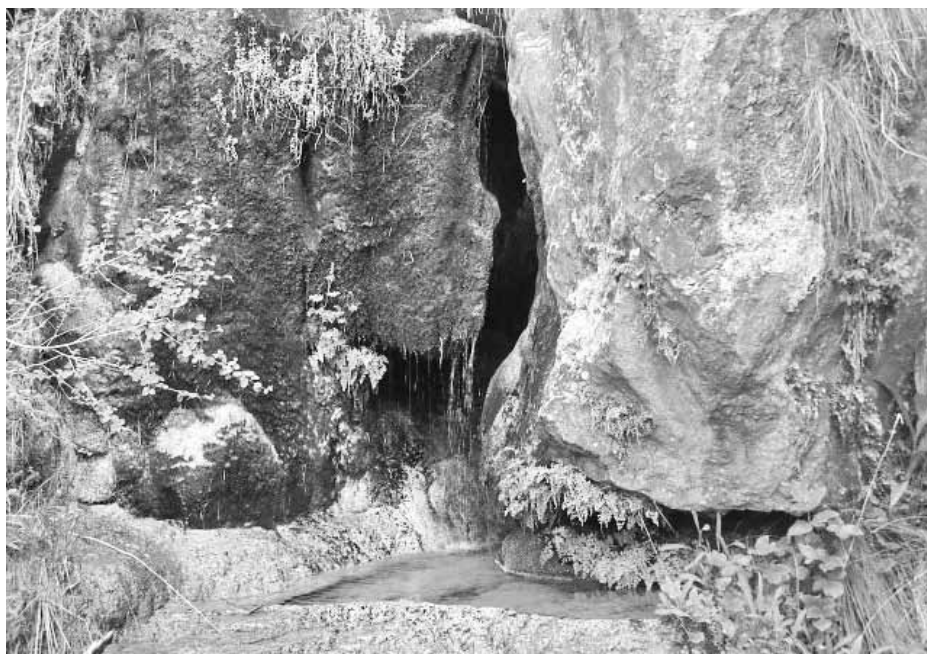
PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

■ Ester Borràs

Siurana: graus i rius

Deixarem els cotxes a prop del corral de l'Isidret (a l'altra banda de la carretera hi ha força lloc per aparcar).

Agafem la pista que se'n va cap a Prades, però l'abandonem aviat per agafar una altra pista que surt a mà dreta (hi diu cap al Mas de la Barba). Poc després n'agafem una altra de secundària a mà esquerra (hi ha una cadena). Passem pel costat de les restes d'un mas (el Clauet) i ens endinsem al bosc, tot vorejant per l'esquerra el turonet del Cantacorbs.

Desemboquem a una altra pista, que seguim cap a la dreta.

Quan la pista fa un revolt, a mà esquerra veurem un pal indicador, sense cap indicació. Ens endinsem pel sender que marca.

Baixem una mica i, després de creuar un barranc, anirem vigilant a mà dreta per veure la fita que marca el sender que baixa pel barranc del Carcaix.

Anem baixant per l'ombrívol barranc. La font del Carcaix ara està neta, arreglada i senyalitzada: l'aigua és boníssima. Poc després vorejarem un toll, on hi ha una blada monumental acarada amb un teix. Ja a l'altra banda del barranc veurem la també recuperada font. Més avall trobem un racó fresc i idíl·lic, on l'aigua queda recollida per una petita presa.

Arribem a l'aiguabarreig dels bar-

rancs del Carcaix i de la Pedregosa. Travessem el barranc de la Pedregosa i, seguint les fites, el remuntarem cap a l'esquerra, tot passant per alguns racons i punts interessants. També haurem de fer un parell de grimpadetes sense cap complicació especial.

Abandonem el llit del barranc (si ens hi fixem bé, veurem una fita) i ens enfilem pel bosc fins arribar a la pista que ens portarà cap a les runes del Mas de la Noguera.

Continuarem per pista i sender encarats cap al sud fins arribar a l'indicador del grau del Gris. No en fem cas i seguim cap al sud, ara seguint les fites. Per sender arribarem a una zona d'avencs i cingleres impressionants.

Continuem fins a arribar a l'indicador de les Socarrades i poc després al

del grau del Nen de Prades. Comencem a baixar pel grau del Nen de Prades, hi ha alguna desgrimpada.

Acabem desembocant al camí que porta cap a la Febró i que ressegueix el riu Siurana. Naltros però l'agafem cap a la dreta, en direcció a Siurana.

Creuarem un parell de cops el riu i arribarem al Molí de l'Esquirola. Continuem seguint les marques de PR.

Poc després de travessar el barranc del Carcaix, surt una pista a mà dreta. L'agafem. Poc després, un pal indicador ens marca el grau del Corral Nou, per on pugem decididament.

Ja al capdamunt, continuem les marques de PR, que ens portaran de dret a la carretera i on tenim els cotxes aparcats.

■ ■ ■

Queviures Vilaplana

**Passeig de la Musara
VILAPLANA
Tel.: 877 910 111**

Un ofici vocacional

2ª part

■ *Joan M. Rovira*

“Como decíamos ayer” és una frase ben adient per continuar la repassada de pel·lícules protagonitzades per professors. Aquesta sentència, és clar, té bastants més anys que el cinema. La va dir Fray Luís de León en tornar a la seva càtedra després d’una estada de cinc anys a la presó per acusacions bàsicament fonamentades en enveges.

Aprofitaré l’anècdota històrica per enllaçar-ho amb **La profesora d’història** (2014), cinta francesa que ens porta a parlar d’una de les principals virtuts que al meu entendre ha de tenir un docent: motivar al seu alumnat. En aquest cas, i atesa la falta d’ambició i l’alt valor que concedeixen els seus estudiants als objectes materials, la professora intenta motivar-los tot participant en un concurs sobre que significaria ser un adolescent com ells en un camp de concentració.

També la implicació és una de les tasques dels professionals de l’ensenyament, tant la pròpia com aconseguir la dels seus estudiants. **Les choristes** (2004), que segur que us sonarà més com Los Chicos del Coro ens relata els esforços del nou mestre Matthieu per canviar el mètode pedagògic de la mà dura i la disciplina per altres valors com ara la sensibilitat i la lleialtat gràcies a la música.

En general estariem d’acord que els docents no només han de transmetre coneixements sinó també eines per l’aprenentatge i el coneixement fomentant l’autonomia i el raonament. Julia Roberts va protagonitzar **Mona Lisa Smile** (2003). En el seu rol de professora novvinguda, intentarà transmetre nous valors a les seves estudiants a les quals se’ls hi havia dit fins aleshores que el millor al que podien aspirar a la vida és a un bon matrimoni i a tenir fills. Encara hi ha qui pregon aquests missatges avui en dia, oi?

Evidentment la connexió que s’estableix entre estudiant i professor pot ser molt intensa i mai unidireccional. **Professor Lazhar** (2011) demostra com es poden ajudar mútuament en les pèrdues vitals que han patit, la dels alumnes ben colpidora ja que l’anterior docent s’ha suïcidat a l’aula.

És clar que cal preveure molt bé les activitats a l’aula. **La ola** (2008) és una pel·lícula alemanya que va assolir certa notorietat internacional. En ella, un exercici al voltant de la democràcia no surt massa bé i tot plegat és descontrolat. Sembla ser que és molt fàcil caure en una mena de dictadura quan es manipula un col·lectiu. Ves que aquesta pel·lícula no torni a estar ben vigent.

En fi, finalitzem aquest viatge per les escoles del món a l’altra banda amb la primera experiència com a docent de

la jove Wei Minzhi. Potser un pel massa jove ja que comença als tretze anys quan el professor titular li demana que el substitueixi a causa d’una malaltia familiar. Això sí, com diu el títol **Ni uno menos** (1999) la condició per rebre el seu salari és que cap alumne deixi els estudis... i és clar, això no serà tan fàcil.

Fins aquí el nostre retorn a les aules. Han quedat moltes altres assignatures pendents. Us animo a assistir a més classes cinematogràfiques sobre els docents!!!

■ ■ ■

GAUDÍ Centre de Reconeixements Màdics - Psicotècnics	
Permisos de conduir i armes Certificats mèdics d’aptitud esportiva Certificats mèdics oficials	Passeig Sunyer 18 Baixos 43202 REUS Telèfons 977 11 54 11 977 75 66 57 www.centresmedicsbonet.com reus@centresmedicsbonet.com Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

 VALFRES Pinturas pinturas y papeles pintados	 SISTEMA MULTICOLOR Más de 5.000 colores al instante	977 31 71 54 Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea) 43206 REUS (Tarragona)
--	---	--

■ *Mar Joanpere Foraster*

PART II

E.2. Nosaltres ens basàvem principalment amb l'exemple personal quan fèiem coses. De seguida ens vam apuntar al moviment de l'objecció de consciència i de fet estàvem convençuts que darrere nostre ja ningú més faria la mili i d'alguna manera ho vam aconseguir. Lo nostre eren ganes de divertir-nos però també eren unes ganes brutals de canviar el món a través de totes aquestes contradiccions. Teníem molt clar que en el món hi havia de conviure gent molt diversa. Partíem d'una societat que era homogènia, que tothom era ideològicament igual i nosaltres a través d'una ideologia totalment contrària també plantejàvem que havien de conviure totes aquestes ideologies contràries. Per exemple quan vam fer una revista que es deia *La Plana*, no era una revista anarquista, cosa que ens va generar problemes amb l'entorn anarquista. Era una revista a la que hi convidàvem a participar a tothom. Érem molt radicals amb el que nosaltres creïem però també defensàvem que els altres fessin el que els donés la gana.

E.1. A la primera revista hi vam

El Col·lectiu Llibertari de Vilaplana

La gestació d'un moviment inclusiu: pluralisme i resistències

posar un article del capellà. Dins el nostre marc de llibertat hi cabia tothom. I en el seu, només hi cabien ells. Nosaltres personalment li vam demanar un article al capellà per la revista i després hi va haver un concurs de pessetres i nosaltres vam publicar com havia anat el concurs. I això ens va portar problemes amb els anarquistes de Reus que van decidir que no editaven la revista durant un mes o dos.

E.2. Nosaltres ho havíem d'imprimir a Reus creant xarxes d'amistat. No hi havia publicitat a la revista, es repartia gratuïtament casa per casa. Nosaltres teníem o volíem tenir amistat amb tothom, i érem molt amics amb gent d'extrema esquerra.

E.1. Amb qui teníem més problemes era amb els anarquistes. Perquè nosaltres no érem una cèl·lula purament anarquista. Nosaltres si hi havia comunistes, com per exemple els del MC, també els hi enganxàvem els cartells

E.2. Vam arribar a un punt que hi havia un munt de partits. Hi havia tants partits com combinacions possibles hi havia a l'abecedari. A més, després hi havia escissions de reagrupaments, independents... La gent era molt tancada amb els seus i els seus enemics més grans dins els partits eren aquells que

eren més propers a ells, perquè lluitaven per uns espais ideològics que a nosaltres no ens importaven i per això, ens va crear més problemes amb els anarquistes.

E.1. Ells pensaven que nosaltres ho érem poc. Que estàvem poc ideologitzats o que transgredíem perquè érem amics amb els comunistes.

E.2. Nosaltres no partíem d'una base ideològica llibertària. Primer vam estar editant la revista amb els anarquistes i després vam passar a editar-la amb els del PSUC i cap problema. Anàvem al seu local, els portàvem els articles que picàvem nosaltres a mà, que havíem de repetir mil vegades perquè fèiem faltes o errors. Abans era molt rudimentari. Estàvem tot el mes fent la revista. Vam fer potser sis o set números seguits, després ja va ser més espaiat.

E.1. A la revista hi havia contingut de l'àmbit local, provocant bastant a l'església. Vam quedar que signariem sempre com a col·lectiu, perquè hi havia gent que feia articles, hi havia gent que repartia la revista hi havia gent que feia el passatemps, etc. si signàvem com a col·lectiu el mèrit o l'estigma no requeia sobre un sinó sobre tots.

E.2. A la revista hi havia un contingut polític bastant menor, sobretot eren

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

Les Brases
de Ca l'Olla

restaurant

Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
lesbrasesdecalolla@gmail.com
F-Les Brases de ca l'Olla
Tels: 977 782 862 - 661 793 565

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE LES MUNTANYES DE PRADES

temes ambientals, antimilitarista, contra les nuclears. Vam ser dels primers que vam començar a plantejar temes de reciclatge i recollida selectiva. Vam anar també a fer debats a la ràdio a Reus amb el regidor de medi ambient, tot i que no en teníem gaire coneixement. Hi havia molt de feminisme també, comptàvem amb la col·laboració d'algunes dones del col·lectiu i també de gent de fora. També tocàvem el tema de les drogues perquè aleshores van començar a ser una forma de socialització i de resposta a les "drogues oficials" que eren l'alcohol o el tabac. Això va esdevenir un problema gravíssim dins els col·lectius de joves i més alternatius, perquè quan van entrar les drogues dures van deixar de ser socialitzadores per ser alienadores.

E.1. Nosaltres vam tenir problemes dins el propi col·lectiu, hi havia gent que era més aperturista per ser consumista que no pas aperturista perquè hi hagués llibertat i la gent escollís el que volgués. Aleshores, clar, la gent que consumia més estava més enfadada amb els que no consumíem.

E.2. Per exemple, ara aquest tema que està tan de moda d'anar a caminar, a fer excursions, etc. Abans la gent no es cuidava gens, no anaven ni a caminar ni res. A nosaltres per exemple també ens preocupava l'art i la cultura, fer ressenyes de lectures, etc., hi havia revistes estatals com *Ajo Blanco* que estaven molt bé, eren els nostres referents. També hi havia una publicació de caire ecologista que es deia *Bicicleta* o *L'Usarda*. Nosaltres les compràvem fora i les portàvem a Vilaplana.

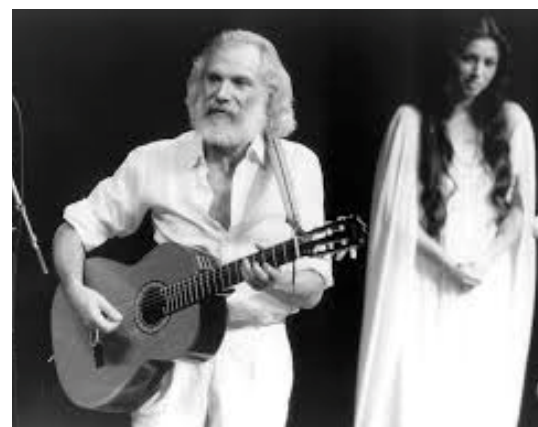
Tot això lligat a les primeres estrelles que vam portar a fer conferències. Quan ens plantejàvem una xerrada,

primer pensàvem el tema i després qui era la persona que millor podia parlar d'aquell tema, que parlés amb una llengua que la gent la pogués entendre. I aleshores intentàvem moure-ho perquè vingués a Vilaplana. Tot sense vergonya, intentar aconseguir el telèfon i intentar aplicar allò que diuen que amb 7 trucades arribes on vulguis, doncs nosaltres hi arribàvem i no necessitàvem ni les set. No era gaire habitual que un poble de les nostres dimensions i característiques tingués tan sovint la visita de personatges del món progressista tan coneguts com Frederica Montseny, Lluís Mª Xirinacs, Luís Otero, Àlvarez Solís, Raimon, els Quilapayun, Juan Mª Bandrés, Fernando Sagaseta, Andreu Mayayo, els Pegasus o Georges Moustaki.

Actes que van sacsejar per sempre la memòria del poble

E.1. Vam portar-ne un de Canàries, el Sagaseta de la Unión del Pueblo Canario, que aleshores era diputat, el diputat més radical que hi havia al Parlament a Madrid. Quan el vam anar a buscar amb el cotxe a l'aeroport ens va dir:

— Quants habitants té el vostre poble?
— Uns cinc-cents

— Home, un poble amb cinc-cents mil habitants que no hagi sentit anomenar mai, és estrany.

—No, no, cinc-cents i punt.

Clar, va al·lucinar, el Sagaseta!

E.2. No pagàvem mai res, tot era voluntat. Nosaltres explicàvem perquè volíem fer aquell acte i l'altre hi participava. En aquell moment trobaves complicitats per fer una cosa així. Ni dietes ni res, molts es quedaven a dormir a les nostres cases. Nosaltres no teníem diners per fer res, de fet, ni ens ho plantejàvem que això pogués arribar a costar un duro.

E.1. Més que res partíem de la base de la solidaritat. Com si a mi m'haguessin dit: has d'anar a Cadis a parlar sobre alguna cosa. Doncs jo cap allí. No calia plantejar-se res més. A fer xerrades vam portar per exemple a la Frederica Montseny o a l'Armand de Fluvià a fer una xerrada sobre homosexualitat a la sala Parroquial, aquesta va ser molt bona perquè la gent anava entrant i s'asseien una mica lluny i ell els deia "Si voleu veure un *maricon* de prop heu de venir més cap endavant, eh" Gairebé semblava que haguéssim portat una mona de fira. Però va fer una xerrada tant elegant i intel·ligent que ningú va poder dir res, tothom deia "jo no ho sóc, jo no ho sóc". També vam portar al Juan

María Bandrés que va ser l'advocat de ETA, molt radical i de conviccions molt cristianes.

També al Luís Otero Fernández, militar que havia fundat la Unión Militar Democrática (UMD), que al final del franquisme els van expulsar de l'exèrcit. Va venir el Xirinacs dues o tres vegades, l'Andreu Mayayo, l'Antonio Álvarez Solís a parlar sobre el 23F que va començar la xerrada dient "un día como hoy 23F, estábamos viendo la televisión y por primera vez los cámaras abandonaron sus sitios y pudimos ver algo decente". Amb aquestes xerrades es va crear una dinàmica que va fer que aquests entre ells s'ho diguessin i quan els trucàvem ens deien que ja havien sentit a parlar de nosaltres i que ja tenien ganes de venir. Tot això a nivell proper ens donava molta presència però el que ens va donar més reconeixement van ser els concerts.

La gent d'entrada sempre venien per curiositat, com passava amb la revista, que a vegades ens la trobàvem estripada o llençada al carrer. Fins i tot vam fer un article que es deia agressions a *La Plana* i vam dibuixar una revista estripada i llençada al carrer. De fet els últims números ja hi havia gent que no les volia anar a repartir per segons quines cases. És que clar, hi havia gent que amb nosaltres ja visualitzava una altra vegada la crema de l'església.

E.2. De la mateixa manera que fèiem això amb les xerrades ho fèiem amb els concerts. Havien de ser concerts que ens agradessin. No volíem portar de cap de les maneres el Julio Iglesias perquè no ens agradava però si ens hagués agradat li hauríem dit. A la gent de Vilaplana que els agradava van tenir la mala sort que no ens va agradar a nosaltres. La millor manera de fer les coses era a partir d'una bona dosi d'atreviment i transparència. Explicant sempre què érem, un grup de joves que teníem ganes de canviar el

món i el volíem canviar des de Vilaplana. Volíem fer veure que fer coses és possible, que no només es poden fer coses a Barcelona a Madrid o a les capitals sinó que es poden fer coses a qualsevol lloc. L'any 79 havíem portat el recital de Paco Ibáñez, segurament el millor cantant en llengua castellana dins del seu estil. Ibáñez, a partir d'aquell concert es va convertir en un amic de Vilaplana i un bon avalador del Col·lectiu. Les seves recomanacions van servir per captar l'atenció de Moustaki quan li vam proposar les nostres intencions de recital. Potser sense el concert del Paco Ibáñez no hauríem tingut mai l'actuació de Moustaki.

E.1. Aquest atreviment, per exemple, va quedar molt reflectit amb el cartell que vam fer del concert del Paco Ibáñez la primera vegada. Ell havia estat a l'exili molts anys i va venir una vegada a actuar a la Península. Va actuar a Madrid, a Barcelona i a Mondragon. I vam fer un cartell que hi posava "Madrid, Barcelona, Mondragon i ARA A VILAPLANA". La gent al·lucina i ell molt content de venir. Com que la gent que portàvem tenien molt de prestigi, també venia gent de fora. Es va anar substituint una mica la gent del poble per la gent de fora.

E.2. També era un moment en que era molt més fàcil. Jo penso que el sistema ha tingut una gran capacitat de desactivar coses a partir d'arguments poderosos. En el sentit que si vols fer les coses, les has de fer amb condicions, ara arribem al punt dels *policleans*, la seguretat, etc. També van entrar en joc els ajuntaments i van començar a pagar molt per certs espectacles. Esclar, nosaltres ho fèiem tot amb preus assequibles i sense pressupost. Portar al Paco Ibáñez en aquells moments era incomparable amb res d'ara, era portar una figura de nivell internacional que ens donava moltíssim reconeixement.

Vam portar al Moustaki, i un dels primers concerts que va fer després de la mort de Franco a Espanya va ser el de Vilaplana, un 20 de setembre de 1980, en plena recollida d'avellanès, això va traspasar totes les fronteres.

E.1. Ell algunes vegades va reconèixer que el nostre concert havia estat molt important, a un número de la revista *Canvi 16*, quan li van preguntar què recordaria dels seus viatges a Espanya ell va dir que havia vingut moltes vegades a Barcelona i Madrid però que recordava molt un poble que es deia Vilaplana de 500 habitants i al concert van venir 4000 persones a un hort amb un escenari que portaven amb tractors i remolcs. També després amb Quilapayun, que després del cop d'estat militar que hi havia hagut a Xile es van convertir en un grup molt internacional. Primer van actuar a Madrid, a la festa del PC, i després a Vilaplana. Nosaltres el primer contacte sempre era anar-los a veure, per exemple si sabíem que feia un concert a Barcelona, doncs nosaltres anàvem al concert. Anàvem al camerino a demanar si podíem parlar amb ells, hi parlàvem i li proposàvem que vinguessin.

Així ho vam fer amb la Joan Baez i amb el Moustaki. La Joan Baez ens va donar una targeta amb la seva adreça i li vam fer una carta en anglès, que ens la van traduir, i ella va dir que per venir com a mínim havia de tenir dues coses a Europa o tres, si nosaltres li buscàvem més coses vindria perquè li sortís a compte. Abans tot era més natural, no hi havia tants protocols com ara que s'han de fer estatuts, buscar secretari... el nostre objectiu mai va ser burocratitzar-nos i de fet, tot ho vam fer molt més àgil.

■ ■ ■

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernàndez Llorens

instaljf@tinnet.cat

620 272 212

ARA-TAKE, el precursor

■ *Eduard Prats*

1

La nit és diàfana. Malgrat el fred, la claror de la lluna l'invita sortir al defora, abandonant l'escalf confortable dels tions que encara cremen a la caverana. Ara-Take contempla la bola blanca allà dalt penjada. De sobte nota, darre-re seu, una presència. És el iaio. El sent respirar. Ha sobreviscut a molts hiverns. Quan tots els joves surten a caçar, ell, el patriarca, es queda amb les dones i els infants i vetlla perquè tot segueixi en ordre.

S'ajupen i es miren. El patriarca s'asseu a terra i pren la paraula. Comença explicant coses que, aparentment, no tenen sentit. Però ben aviat Ara-Take entén què vol dir. L'aigua és vida però també causa riudes perilloses, el sol dóna energia però, en ple estiu, esgota els arbres i, amb ells, els fruits que hi pengen. El foc, les eines de caça, tot, absolutament tot, pot ser unes vegades favorable i altres perjudicial. Per què sentir estranyesa d'aquell fet malaurat? Quants serveis no havia fet aquella pica, abans de malferir al company? La llança havia estat la vida i, a la fi, havia portat la mort. Res d'això no era imputable a Ara-Take.

Però, malgrat les paraules del vell, el seu cap s'inunda de dolor pel company perdut, al temps que colpeja l'eterna pregunta sobre l'oportunitat i el profit de la seva acció. Aquell trau al pit, deixat per la llança en retirar-la, no sagnava en excés però, malgrat tot, el desgraciat Oto-Nin havia anat de mal en pitjor. La pell havia esdevingut cada cop més freda i suosa i la mirada més enterbolida, mentre la respiració decandia per moments. Tots els adults coneixien ben bé aquests senyals. A la fi, després

de dos dies d'agonia, el dissortat caçador havia mort. Podien haver anat les coses d'una altra manera? El vell li diu que no ho sap ningú. Ell pregunta: "Ningú?" Després d'una llarga pausa, el vell respon: "Si algú pot saber-ho és Baïtes-Neitin, el solitari, que viu a les portes de la cova sagrada".

2

Amb el permís d'Argitibas el vell, Ara-Take es posa en marxa. Camina a pas ferm pel pla i s'enfila, quan cal, seguint els viarans traçats pels porcs senglars i els escòrrecs dels vessants. Tres cops naixerà el sol sobre la línia llunyana que uneix el cel amb la terra abans que ell no arribi a la cova del solitari Baïtes-Neitin.

3

En caure la tarda que fa tres, allà, a mig aire de la paret muntanyosa, entreveu una columneta de fum. Després d'una bona grimpada, arriba a la distància d'un cop de pedra. Llavors veu la figura de l'home cobert de pells. Ha de ser Baïtes-Neitin. Dret, amb una vara a la mà, se'l mira fixament. Després d'una estona li fa senyals indicant-li que s'apropi. Ara-Take ho fa, a poc a poc, amb les mans obertes i els palmells nus. Se saluden i s'asseuen. Ara-Take li ofereix nous i ametlles collides per la seva companya Teban. Baïtes-Neitin complagut li dóna aigua fresca del regalim de la roca del fons.

—Vinc a veure't de molt lluny — diu el viatger.

—Els teus motius deus tenir — li respon el bruixot—. Descansa i quan es faci fosc parlarem.

4

—Fixat en aquestes flames — li diu Baïtes-Neitin—, mira-les bé, sempre iguals però sempre diferents! Hi ha un ordre però no una uniformitat, hi ha una repetició però no una reproducció exacta. El foc és dinàmic, té vida, escalfa i no s'estén més enllà dels seus límits. Si s'escampés per l'herbassar seria la perdició; si s'extingís seria la mort. Ali-

menta'l amb troncs, però no amb excés; fes-ho al recer, perquè el vent o la pluja no l'apaguin. Si vols que duri vetlla'l, però no el remenis a destall. Observa. I actua només si és necessari.

—Això és tot? —va respondre el jove viatger.

—Això és tot. Ara ens beurem aquest suc d'ametlles i tastaràs unes cuixes de conill.

Mentre mengen, el jove contempla el foc i els dibuixos canviants que es projecten sobre la paret de la balma a les esquenes del mestre.

5

L'endemà, Baïtes-Neitin, —sense que ell li hagi explicat res— diu: "Vas actuar bé; no et podies quedar plegat de mans". I després d'una estona, veient-lo callat, ha afegit: "No podies permetre que les coses seguissin aquell camí".

I el jove pregunta:

—Però, mestre, com ho sap què va passar?

—Perquè jo he estat jove abans que tu

—I com sabré, un altre dia, què he de fer? —s'atreveix a preguntar el viatger.

—Ho sabràs, Ara-Take, ho sabràs. Tu ja has fet el pas més important del teu aprenentatge. Quan era el moment no vas abandonar. Vas rumiar i vas buscar. Altres no ho faran mai. No deixis de fer-te preguntes. Has de saber que mai estaràs del tot segur. I ara marxa, que tens un llarg recorregut abans no tornis amb els teus.

I el jove, agafant el bastó que el vell solitari li ha regalat, aixeca la ma en senyal de comiat. Poc després —amb decisió— enfila el corriol de baixada, camí del seu poble, a on arribarà quan el sol s'hagi amagat tres cops rere l'horitzó. Sent una gran calma. Pensa que té moltes ganes de trobar-se amb la Teban i de parlar amb Argitibes el vell.

■ ■ ■

JORNADA CULTURAL DE LO PEDRÍS: ART I MÚSICA

■ *La Redacció*

Aquest mes de juliol *Lo Pedrís* ha organitzat una jornada cultural on l'art i la música han estat les protagonistes principals.

En primer lloc, va tenir lloc l'exposició d'aquarel·les **RETALLS DE PAISATGE** i **CINTES** de Fina Royo Abelló a la sala central de la Casa de Cultura.

D'una banda, **Retalls de paisatge** format per cinc quadres inspirats en els camins del nostre terme, que la pintora agafa del paisatge i focalitza en els senyals de camí. Unes senyals que esdevenen símbols i que substitueixen la paraula escrita, alhora que ens serveixen per guiar, orientar i donar confiança. Aquestes cinc suggerents aqüerel·les són les emprentes de l'itinerari, que va des de Vilaplana a la Mussara pujant pel camí de les Tosques i baixant pel camí de les Campanilles.

De l'altra, la darrera etapa pictòrica de temàtica més abstracta que porta per nom **Cintes**. Les *Cintes*, segons detalla la seva autora, són tires estretes d'aparença senzilla de formes, materials

colors amb traços ondulants que evocuen moviment.

Per finalitzar la jornada es va fer el concert nocturn de Jazz a la terrassa del Casal amb el Trio format per Laia Porta a la veu, per Albert Moreno al piano i per Marc Rosell al Contrabaix. Aquesta formació de Jazz va néixer l'any 2017 amb el nom de BILLIE HOLLADAY TRIBUTE i està format per músics de reconegut prestigi que col·laboren habitualment entre ells per interpretar les obres més emblemàtiques de la gran diva del Jazz, així com les dels compositors que van tenir algun lligam amb ella.

Moltes gràcies a tots pel vostre suport.

■ ■ ■

Fina Royo Abelló, l'autora de les aqüerel·les.

Quim Royo Abelló acompanyant amb la guitarra.

Antònia Farré Santfeliu i Josep M Garcia Abelló fent la presentació.

Una panoràmica del nombrós públic assistent

Setmana Santa

La Marta, valenta com ella sola.

Sant Isidre

JULIOL 2019

Festa Major de SANT SEBASTIÀ

El Grup de Teatre de Vilaplana van representar el recital poètic del Mussart de l'estiu.

31 de març - SALA SANTA LLÚCIA DE REUS

El grup de teatre fa "bolos"

12 de maig - BICICLETADA

Anada a la Via Verda. AMPA Escola Cingle Roig de Vilaplana

3 de juny - MOSTRA DE TEATRE "EL REI LLEÒ"

A càrrec de Soraya Àvila. Grup Extraescolars Teatre-Ball

17 DE MAIG, UN POBLE FLORIT I DE COLORS!

El passat 17 de maig vam celebrar a Vilaplana, juntament amb altres pobles del Baix Camp, el Dia de la Fascinació per les plantes. Els nens i nenes de l'escola i la gent del poble vam participar plenament d'aquest dia: plantes i flors de tots tipus decoraven els carrers.

Tots els nens i les nenes de l'escola vam anar a passejar pels carrers del poble. Fins i tot, vam anar a visitar algun jardí!

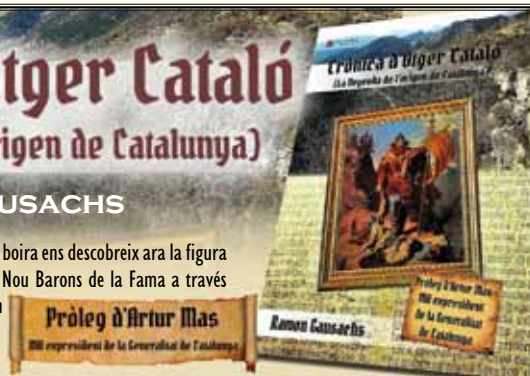
Aquí en teniu una petita mostra del nostre poble ben florit! Gràcies a tothom per participar-hi!

Crònica d'Otger Cataló (La llegenda de l'origen de Catalunya)

RAMON GAUSACHS

L'autor de Almusara. Lo qu'amaga la boira ens descobreix ara la figura d'Otger Cataló, Quintilià de Montgrony i els Nou Barons de la Fama a través dels documents i les llegendes que envolten l'inici la reconquesta catalana.

Aquest és el resultat.

Segle VIII. Al-Àndalus ocupa gairebé tota la Península Ibèrica. Només resisteixen la cornisa cantàbrica i els Pirineus occidentals; els orientals també han sucumbit a l'envestida àrab, que ha penetrat fins a la Septimània gal·la. L'invasor prova sort per l'altra banda dels Pirineus, però és derrotat a Tours. Mentre els asturs s'aixequen contra els sarraïns, als Pirineus orientals, al bell mig de territori hostil, un noble francogermànic arriba malferit. Mentre sobreviu i es recupera, estudia la situació i les possibilitats de reconquesta d'aquell territori desconegut que en un futur hom coneixerà com... **Catalunya**

NOVETAT EDITORIAL disponible online a:
AMAZON.ES, FNAC.ES, ELCORTEINGLÉS.ES, CASADELLIBRO.COM,
AGAPEA.COM, LIBROS.CC TODOSTUSLIBROS.COM, SAVEMONEY.ES,
i llibreters de confiança.

JUGUEM I APRENEM!!

Durant tot el curs, els nens i les nenes de cicle inicial i infantil hem fet diferents tallers de matemàtiques i ens ho hem passat genial!!!

Hem treballat el càlcul, la geometria, la percepció visual, els números, l'orientació espacial, les simetries, ... amb diferents jocs i activitats que els han motivat moltíssim!!

L'últim dia, com a cloenda del taller, hem fet una fira de jocs matemàtics al pati i hem pogut jugar tots junts. El curs vinent, repetirem aquesta experiència!!! Els ha encantat a tots i a totes!!!

EL SALVADOR JOANPERE ENS ENSENYA LA SEVA FEINA

El dijous passat ens va venir a buscar el Salvador Joanpere a l'Escola. El Salvador és escultor i pintor, encara que li agrada més fer escultures que pintar.

Ens va ensenyar el taller on treballa quan està a Vilaplana, ja que normalment viu a Barcelona. Vam veure algunes obres seves que hi guardava: una espasa de marbre, alguna pintura, una pedra amb cargols de foneria, i també les eines que fa servir per fer-les. Hi havia una radial, un compressor, piquetes, martells, petites grues..., mil coses!!! Ens va deixar picar amb la piqueta i el martell una peça de marbre, va ser molt xulo i divertit!!!

Després vam anar a casa seva i en una sala on també hi treballa, ens va ensenyar i explicar algunes obres que ha fet. També retrats de persones conegudes i amics i que els feia amb llapis i/o boli bic negre. Entre tots els nens i les nenes, el vam entrevistar: li vam fer moltes preguntes, la veritat és que va ser molt pacient amb nosaltres!!! Ell ha fet diverses escultures a Vilaplana, Reus, Barcelona, Corea del Sud, Finlàndia i en altres ciutats i països.

Ens va agradar molt poder conèixer de ben aprop en Salvador i la seva feina d'escultor.

DIA DEL MEDI AMBIENT

Aquest 5 de juny ha estat el dia del medi ambient. A l'escola hem organitzat uns tallers per celebrar el dia i tenir present que hem de cuidar el nostre entorn amb les accions que nosaltres podem fer i tenim al nostre abast.

L'Alba va venir a fer-nos uns tallers de cosmètica natural. Ens va explicar la importància de fer servir productes naturals sense químics ja que aquests poden arribar a ser perjudicials per la nostra salut i entorn.

Els nens i les nenes d'Infantil i Inicial van fer bossetes d'olor amb farigola i sals de bany naturals, per relaxar-nos el dia que fem una banyera a casa. Els més grans van fer desodorant natural, bàlsam labial, pasta de dents, ... Tots dos tallers van ser genials i molt profitosos!!

Durant el matí, els nens i nenes de l'escola també vam començar a fer el cens de nius d'orenetes pel poble, ja que aquest any participem del 'Projecte Orenetes'. Aquest projecte pretén protegir aquests ocellets i els seus nius, ambdós protegits, ja que es troben en perill d'extinció. Cal recordar que les orenetes mengen mosquits i són molt apreciades per reduir les plagues d'aquests insectes que tan ens molesten als estius. Els nens i les nenes de l'escola van estar molt motivats i van estar buscant i registrant els nius que vam anar trobant pels carrers.

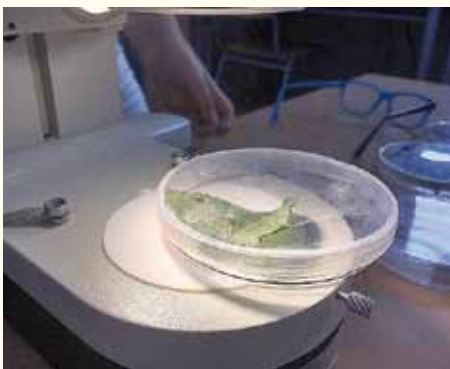
EXPERIMENTEM AMB LA LUPA BINOCULAR!!!

L'Anna, la tieta de la Laia i la Berta, és biòloga i ha vingut a la nostra classe amb diferents insectes amb els que treballa a la seva feina.

Ens ha explicat que a la feina estudien les plagues que afecten a algunes plantes i arbres. També que hi ha insectes herbívors i d'altres de carnívors. Aquests últims són beneficiosos pel pagesos, ja que es mengen els insectes que es mengen els vegetals.

Amb la lupa binoculars els hem pogut veure supergrans!!! Hem vist pugó, marietes, larves de marietes, geomètrics, sirfis i escarabats de la patata. També hem vist les nostres ungles i pell!!! Tot es veu enorme amb aquest aparell!!! Quan hem acabat d'observar-los, els hem deixat anar al pati, per a què poguessin estar més tranquils i no es morissin. Amb l'escalfor de la llum de la lupa, no paraven de bellugar-se!!!

Gràcies Anna per compartir amb nosaltres aquesta experiència!!!

SCHOOL TRIP TO REUS

On Tuesday 2nd April, the children of Vilaplana and l'Aleixar went to Reus on a school trip. In this occasion, we used a public bus for the trip.

When we arrived to Reus, we ate our lunch and then we went to the police station. There, we were received by two nice policemen. Then, we went to a room where they explained many things to us about the job of being a policeman. After that, we watched a video about the different police corps. Then we were divided in two groups and we toured the police station. We saw all the guns and cars. It was so exciting! At the end of the visit the policemen gave us a police card to each

of us. They weren't authentic but they sure looked like the real thing! Then we took a photograph of us with them and we went to the theatre to watch a play called Tarzan.

The play was very funny. It was about a man who lives in the jungle with a lot of wild animals. We could participate and some children and a teacher even could go up to the stage. At the end we could ask the actor and the actress some questions, and we learnt many interesting things about them.

After the play we went to Parc

Sant Jordi, and the teachers let us play for a while. Then it was time for lunch. We sat all on the grass and ate our sandwiches or meals. We were so hungry!! Then it was time to play again, and about half an hour later the teachers told us we had to go to catch the bus. So we picked up our jackets and bags and walked towards Plaça de les Oques, where we caught the bus and got back to Vilaplana and L'Aleixar.

It was a fantastic day. Wouldn't it be great if all school days could be like this!?

AVENTURERS DE JUMPLAND

El dilluns 27 de maig vam realitzar la sortida de final de curs. Ens esperaven un munt d'aventures per passar i posteriorment explicar!!

A l'arribar ens van separar en dos grups per poder fer les activitats més adients segons la nostra edat. Nosaltres, cicle mitjà, vam anar juntament amb 2n i cicle superior.

La primera part del matí va consistir en passar per un laberint on anàvem trobant diferents obstacles que havíem d'anar superant de diverses maneres: sols, amb parelles, amb els ulls tancats, lligats amb el peu d'un company....cada vegada ens

ho posaven més difícil, però cal dir que vam superar-ho tots els cops!!

Després de l'activitat del laberint vam a anar a la part més forta: el circuit d'habilitat i la tirolina!! Aquí ho vam demostrar que tots som uns valents, ja que ens vam atrevir a llançar-nos fins i tot de la tirolina més gran.

Quan vam acabar estàvem realment molt cansats, però afortunadament ja era l'hora de dinar i descansar una mica.... però clar, de seguida ja teníem ganes de seguir així que els monitos ens van venir a buscar i vam anar a fer jocs d'aigua!! No hi havia millor manera d'acabar un extraordinari dia al JUMPLAND!!

UN FINAL DE CURS DE MOLTA ALÇADA

El dia 27 de maig, de bon matí, es podien percebre els nervis i l'emoció a la rotonda d'entrada al poble, i és que els nens i nenes del Cingle Roig esperaven impacients el bus que els portaria d'excursió de final de curs.

Aquest any es va decidir anar al Jumpland de Cambrils. Un parc de cordes i tirolines que de ben segur faria les delícies dels nostres aventurers infants.

En arribar vam esmorzar i de seguida ens vam posar a la feina. Els monitors ens van separar en dos grups per edats (infantil i 1r per una banda i de 2n a 6è per l'altra) i ens van conduir a diferents indrets del terreny.

Mentre el grup dels "grans" començava endinsant-se en un laberint construït en un bosquet de moreres i treballant cooperativament per superar una sèries de reptes que cada vegada es complicaven més i més, els nostres "petits" començaven pel plat fort. I és que en aquest dia es va posar a prova la fama de valents que tenen els nens i nenes de la nostra escola ja que, un cop uniformats amb casc i arnès,

van desfilar pel circuit de cordes i fustes penjants amb una destresa digna dels millors felins. Un cop realitzat el circuit, i per si algú dubtava d'ells, es van tirar tots per la tirolina diverses vegades.

Un cop acabada la primera fase del dia, els petits se'n van anar a fer uns molt merescuts jocs d'aigua en una altra zona de la finca.

Era ara el torn dels grans al circuit de cordes. Ho havien estat desitjant tot el matí i per fi era el seu moment. Sense rastre de dubtes als seus ulls, es van anar enfilant un darrere l'altre, a la torre on s'iniciava la seva gran aventura i van anar fent tot el circuit (d'una altura més que considerable) a pas ferm fins al final.

I allà, en aquell final els esperava la gran atracció. Una tirolina amb una altura i un recorregut tan llarg que pràcticament no se'n veia el final i per la qual, amb la mateixa valentia, es van anar llençant un per un.

Després de tanta emoció i despesa d'energia, tocava recuperar forces amb el dinar i amb una estoneta de joc i descans.

Per acabar la diada, petits i grans es van intercanviar els papers. En les últimes hores al Jumpland els grans van anar a fer uns jocs d'aigua que, degut a

la calor que feia, van agrair molt; mentre que els més petits van gaudir de la lectura d'un conte i van acabar la jornada en el mateix laberint en què els grans l'havien començat.

En definitiva, va ser un gran dia ple d'aventures en què els nostres infants s'ho van passar d'allò més bé i que de ben segur quedarà gravat en la seva memòria durant molts anys.

El passat dilluns 3 de juny de 2019, els nens i nenes de CS de Vilaplana i de l'Aleixar, vam anar a l'Auditori de Barcelona a fer, juntament amb altres escoles de Catalunya, el concert de **Cantània**.

Cantània és un **projecte transversal** que moltes escoles utilitzem per a treballar d'altres matèries, a més de la música, i involucrar tota l'escola. Es tracta d'una **activitat participativa** dirigida a escolars de **cicle mitjà i superior de primària**

que vetlla per l'educació musical dels nens i nenes a través d'un camí acompanyat de música, cultura i emoció. Pretén col·laborar en el desenvolupament de la creativitat i musicalitat dels nens i nenes.

Cada temporada s'encarrega una obra nova per a un gran cor de nens i nenes, a compositors i escriptors catalans de reconegut prestigi i durant tot el curs escolar es treballa tant des de l'Auditori com des de l'escola.

L'edició d'aquest curs porta per títol: **"A de Brossa"** creada per la **dramaturga Marta Gil** i el **compositor Eduard Iniesta**. Aquesta cantata va sobre la poesia de **Joan Brossa**, que enguany celebrem el seu centenari. Brossa fou un poeta, dramaturg i artista plàstic català, encara que ell denominava com a «poesia» tot el que feia. És possiblement **el poeta avantguardista català més important de la segona meitat del segle XX**.

Fou un dels fundadors del grup artístic avantguardista **Dau al Set** (1948) i un dels primers defensors de la poesia visual de la literatura catalana. La seva obra creativa abraçava tots els aspectes de l'art: la poesia, la prosa, el cinema, el teatre, la música, el cabaret, les arts escèniques, la màgia, el circ i les arts plàstiques. De fet, per a Brossa no existien diferències entre els diversos gèneres; afirmava que «els gèneres artístics són mitjans diferents per expressar una realitat idèntica. Són els costats d'una mateixa piràmide que coincideix al punt més alt».

Rosa Griñán

UN FESTIVAL MÀGIC!

Aquest any el festival de final de curs ha sigut un festival màgic i ple d'emocions! Gràcies al caliu de tots els alumnes, de les famílies i d'altres membres de la comunitat educativa vam poder gaudir d'un ambient meravellós!

Les actuacions van estar preparades amb molt d'esforç, dedicació i il·lusió a les sessions de música i dansa! Ens ho hem passat molt bé i fins i tot hem fet amb la Rosa unes onades gegants; les onades del mar on vivia en Puf!

La classe dels Barrets màgics ens va cantar diferents cançons, una d'elles molt divertida sobre els dits de la mà! La classe del Bosc màgic ens va cantar la cançó del "Puf, el drac màgic"!

La classe del Mag Pop ens va tocar una cançó amb la flauta que els hi va quedar molt bé!

Els Unicorns màgics van fer-nos,

entre altres, una mostra de la Cantata d'enguany "A de Brossa".

I a més a més, actuacions amb grups instrumentals conjunts de cicle mitjà i superior amb les flautes, xilòfons...

Un altre moment a recordar de la festa és el comiat dels/les alumnes de sisè: Diana, Yasmine, Sílvia, Gerard, Cristian. Tant ells com el seu tutor van fer uns discursos que ens van emocionar molt a totes i a tots! Us trobarem molt a faltar i us desitgem molta sort i molt d'èxit! Sempre els/les tindrem amb nosaltres, ja que ens han deixat la seva empremta: en els nostres cors i també a la paret del pati de l'escola!

Més tard, vam gaudir d'una actuació de circ i malabars, amb combinació de màgia i improvisacions del públic més jove!

També amb el sopar de germanor i de comiat per desitjar-nos bones vacances; en ell, la varietat de menjars, les bones olors i bons colors feien obrir la gana de qualsevol!

Tot això, amb acompanyament de música i moltes ballarugues per part dels més petits i dels més grans! Celebrem la feina feta durant l'any, l'esforç i els resultats i tanquem el curs amb bones propostes per al curs que ve!

No podem acabar sense agrair a l'AMPA la seva implicació; l'escenari, la música, les begudes, taules, espectacle... així com en el dia a dia de l'escola!

Bones vacances a tothom!

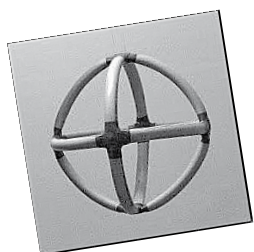
Ens retrobem al setembre amb les piles ben carregades!

LA MÉTÉO

Si vous voulez savoir quel temps il fait à Vilaplana, vous devrez le demander aux élèves de troisième parce que, ce trimestre ils se sont déguisés de météorologues et météorologistes.

Les élèves ont pu pratiquer avec une petite carte de la France que nous avons dans la classe.

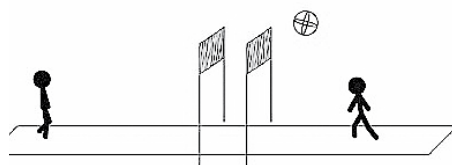
- Quel temps il fait à Marseille?
- À Marseille il fait beau.
- Quel temps il fait à Strasbourg?
- À Strasbourg il pleut et il fait froid.
- À Lyon il fait chaud?
- Non, à Lyon il fait mauvais.
- Quel temps il fait aujourd'hui?
- Aujourd'hui il pleut. Cette activité a été très amusante pour les enfants.

JUQUEM AL DUNI-COR!

Us volem presentar un altre esport alternatiu nascut a l'Argentina. El Duni-Cor, un esport de caire cooperatiu que tant ens agrada a la ZER i a les classes d'educació física.

El Duni és un esport en el qual dos equips es mesuren en una pista rectangular, separats per dues xarxes, intercanviant

una pilota especial anomenada Cor que, segons la categoria dels jugadors, varia en el seu pes i que ha de ser manipulat sol amb les mans.

Les principals característiques del Duni radiquen en els seus moviments circulars, en la seva total absència de violència i en les seves 5 lleis fonamentals:

1- La pilota mai no és colpejada (lle

universal de la no-violència).

2- La pilota mai no es deté (lle universal del moviment perpetu).

3- La pilota es desplaça sempre a la mateixa velocitat (lle universal de conservació de l'energia).

4- La pilota és llançada descrivint només línies corbes (lle universal de la vida).

5- La pilota sempre és mantinguda en l'aire pels jugadors (lle universal de la no-resistència).

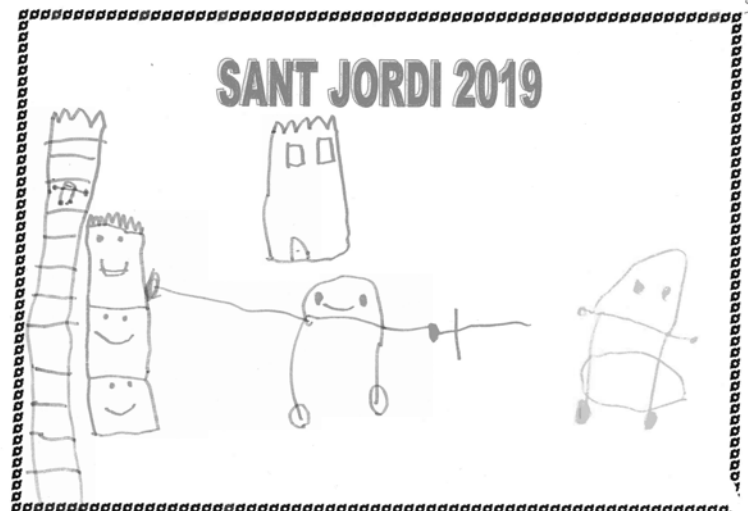
Cada falta comesa per un jugador significa un punt per a l'equip contrari. Per a que hi hagi un guanyador de Duni, tots dos equips han d'haver aconseguit, com a mínim, 12 punts cadascun. En cas contrari només hi ha empat.

CONCURS DE DIBUIX PER SANT JORDI

Per Sant Jordi vam fer moltes activitats, entre elles un concurs de dibuix entre tots els nens i les nenes de l'escola. Aquests són els dibuixos guanyadors:

MICHAELA FRANYI

ROC SARRAMIA

DIANA YUZKO

MARC FERNANDEZ

Mercedes-Benz
The best or nothing.

AUTOLICA

Concessionari Oficial Mercedes-Benz
Nacional 340, km 248, TARRAGONA. Tel.: 97 755 42 86. Pol. Ind. Estació de Mercaderies, Parcel·la 1, L'ALDEA. Tel.: 97 745 18 38.
Recasens i Mercadé 13, Pol. Agro-Reus, REUS. Tel.: 97 732 60 20.
info@autolicatarragona.es. www.tarragonaautolica.mercedes-benz.es

ORLES PROMOCIÓ

2105-2019

■ *Marina, Sandra i Joao*

Com cada any, a cada institut hi ha alumnes que van superant etapes, que acaben la secundària i es graduen. Aquest any, la nostra promoció, (2015-2019) ens hem graduat.

Després de passar tota la primària junts a l'escola Cingle Roig de Vilaplana, vam decidir emprendre camins diferents. De manera que, l'Anna Àvila se'n va anar al Pi del Burgar, a Reus.

I el Joao Porcà, l'Ariadna Alarcón, la Sandra Torres i la Marina Torruella, vam anar a l'institut Fontanelles, a les Borges del Camp. Tot i que l'Ariadna, al segon any va anar-se'n al (*) de Vilaseca. Així que, hem acabat la secundària, gairebé tots en instituts diferents.

L'institut Fontanelles i el Pi del Burgar van celebrar la graduació el 14 de juny.

I per altra banda, l'Ariadna es va graduar el 21 de juny al seu institut. De manera que no vam poder assistir a tots els "actes".

Parlant en nom de la Sandra, el Joao i la Marina, com a experiència pròpia de la nostra graduació, el centre no ens va facilitar molt les coses ja que ens va limitar molt l'entrada dels convidats. En un principi, ens exigia que l'entrada dels convidats fos nominal i, especialment, dirigit als familiars.

Però, vam fer tot el possible perquè les entrades fossin lliures, així que al final vam poder pactar un petit acord.

Segons la nostra opinió, pensem que organitzar un sopar després de la graduació i acabar la nit a una discoteca és la millor manera d'acabar l'ESO, ja que ens ho mereixem. I més, compartir-ho amb els nostres companys. Primer que tot, dir que pujar aquelles escales metàl·liques per agafar l'orla no era gens fàcil, i menys davant de tothom. Però una vegada a dalt l'escenari, i un cop feta la foto, ens faltava l'última recta; les escales de baixada, que ja eren més fàcils de superar.

Cada un de nosaltres hem donat les gràcies als professors, als companys de classe i sobretot als pares i germans, que ens han estat ajudant i donant-nos suport, i que, en definitiva, sense ells no estaríem a on estem.

Però sobretot, aplaudir-los, que els adolescents s'aguanten poc, i els seus canvis d'humor encara menys.

■ ■ ■

■ *Pep Mestre Anguera*

EL JUSTICIER

No sé pas quant de temps fa que parlo amb aquest esperit, sergent. (Em fa l'efecte que no es creu cap paraula que li dic). El primer record que dec tenir-ne es remunta a un dia que vaig notar com m'increpava amb males maneres mentre estava mirant embadocat el bellíssim miratge d'una flor que, calçada amb un generosíssim escot, estava segant-me el sentit de la oïda, deixant-me orfe enmig del carrer que estava travessant, a l'empara del clàxon exageradament ensordidor del vehicle que se m'acostava a tota velocitat, mortal de necessitat. (Aquest home té ganes d'arribar aviat a casa, prendre una dutxa relaxadora i oblidar les penes i problemes quotidians ofegant-los en un revitalitzador got de licor barat, abans de tirar-se la seva dona) Aquell dia em va salvar la vida, potser per això es pensa que he de ser esclau seu per la resta dels meus dies! Cregui'm oficial, aquest esperit m'està crucificant! (No m'escolta i acabaré per fotre-li una hòstia!)

(Em sembla que canviaré de tàctica.) Miri oficial, em sembla que em veuré obligat a demostrar-li que no estic boig i que tot el que dic pot comprovar-ho amb els fets que, si més no, gairebé ni jo mateix sóc capaç d'explicar-los si no és perquè realment m'han passat i no pas perquè siguin fruit d'un somni infantil. (Res!, no hi ha manera que em faci cas!)

Senyor Oficial (Se m'està acabant la paciència!), li juro per tot el que tinc i més aprecio en aquest món, que no li estic dient cap mentida i que no el vull enganyar! només li demano que em faci una mica de cas!, i gairebé ni això! (No entenc pas per què ha agafat aquests papers de la taula del costat i fa veure

com que no hi sóc o que no em sent...) Li prego que se'n faci càrrec senyor Agent. (A mesura que em noto cada vegada més irat, van minvant-me les forces que retenen el meu cul empegat a la cadira infecta de la comissaria.)

No es pot arribar a imaginar ni fer-se càrrec del caos que es pot crear del no-res si es desboca la malèfica força descomunal que aquest pervers esperit emmagatzema des de fa tant de temps al seu interior corromput! (Li donaré la darrera oportunitat.) No s'ho creu i li va la seva pell i la dels seus familiars i amics més propers i estimats! No s'adona que amb vostè, i per la seva culpa, pot acabar-se la dimensió de la humanitat que tant estima? Els seus congèneres el recordaran com la persona que va arruïnar l'existència de la raça humana! (Vaja, ni cas!)

(No m'espero més, no puc deixar-ho endarrerir més, tinc el Final tan al damunt que m'està aixafant! La culpa l'ha de tenir el sergent!, no m'ha fet gens de cas i per això mereix deixar de viure en aquest món, que ja fa unes hores l'ha jutjat sumariíssimament i l'ha declarat "persona no apta per viure-hi". Cal que mori i deixi d'existir-hi. Per això ara l'estic escanyant, agafant-lo tan fort com puc pel coll fins que deixi de bategar-li el cor. L'he ofegat amb les meves pròpies mans. S'ho mereix perquè no m'ha escoltat. La Veu hi ha insistit: li havia arribat la seva hora, no calia que el món hagués d'aguantar gens més la seva existència.

Ara cal que foti el camp d'aquí ràpidament, queden massa ineptes i incompetència per eradicar. El món em reclama perquè el redimeixi i em queda molt poc temps)

UN TOMB

"Me'n vaig a donar un tomb". Això és el que li ha dit a la seva dona. Havia de ser un tomb diferent, perquè volia fer un tomb diferent. De fet tots els tombs són diferents, i ella ho sabia. Tots dos saben que cada vegada que ell va a fer un tomb pot passar qualsevol cosa prou inversemblant o estrambòti-

ca com per considerar cada cas com a diferent als anteriors.

La seva salut era immillorable, o això va ser el que li havia dit el metge que el visitava uns dies abans, però ja feia dies que notava que li tornaria a passar Allò. Avui mateix al matí s'havia aixecat amb Aquell neguit que havia reconegut. Ell ja el coneixia, però havia decidit d'anar a treballar com cada dia havent-se rentat solament la cara, sense esmorzar. Tornant de la feina, sense gana encara, ha estat meditant una mica repenjat al vidre de l'autobús. La darrera vegada, i ja en fa d'això una pila de llonganisses, va acabar prou lluny com per creure's que s'hi havia de quedar. Sols un cop de sort li va permetre de tornar i no perdre la feina. Ara serà diferent, almenys això és el que s'està intentant inculcar mentre posa la clau al pany de seguretat de la porta del carrer.

Ha saludat la seva dona. Ella també li ho ha notat i no li ha dit res, sap que no paga la pena, és infructuós. Les dones són totes unes bruixes.

"No dinaré". "Està bé, com vulguis". S'aixeca del llit, la migdiada no li ha servit de res, no ha fet l'efecte que desitjava. "Me'n vaig a donar un tomb". Ella l'ha sentit i l'ha vist passar, però no li ha dit res. No vol pensar res, sap que se'n va, sap que potser lluny, sap que pot ser que tingui problemes, sap que no pot ajudar-lo de cap manera, sap que no pot fer-hi res, solament esperar-lo, com sempre. No ha dit adéu, mai no diu adéu, potser alguna vegada li havia dit ara torno, no se'n recorda, però com que anava a fer un tomb no sabia quan o si tornaria.

Truquen a la porta. Ella obre. Els dos personatges que té al davant no semblen pas ni venedors ni testimonis de cap tipus de religió sectària. Se li adrecen amb unes maneres correctíssimes: "Bon dia senyora, som de la policia: sentim molt comunicar-li que el seu home és mort; ha estat víctima d'un accident de trànsit, el seu cotxe ha donat un tomb de campana i ha mort a l'acte".

■ ■ ■

Nou reportatge del National Geogràfic: El reportatge que ens van voler amagar!

Washington DC (del nostre Corresponsal) Ni les amenaces de la CIA, ni la política ultraconservadora del Sr. Trump han pogut aturar el nostre corresponsal (que per raons òbvies mantindrem en l'anonimat per tal de salvaguardar la seva integritat física i la de la seva família, i que a partir d'ara anomenarem PACO)

Una recerca plena d'entrebancs, una lluita constant per assolir la veritat, tones d'entusiasme i (evidentment!) una dosi infinita de professionalitat han conduït al nostre PACO, de manera irreversible, cap al Pulitzer!!!

Un munt d'anys plens de dificultats, recerques interminables i investigacions d'alt nivell han acabat per situar Lo Pedris en el cim del periodisme científic i en l'apogeu de la veritat en majúscules.

I la prova de tot plegat n'és la foto que us presentem i que el PACO va poder filtrar amagada en una part del seu cos (que no podem anomenar per raons òbvies i respecte a la seva dona)

La foto que ens han pretès amagar durant molts anys. La foto que demostra la conspiració i prova el contuberni contra El Txinc Txenc! Hem acabat desemmascarant els dolents i la veritat ha triomfat! I ha estat gràcies al nostre heroi anònim, al nostre PACO, el qual s'ha jugat la vida per demostrar que no estàvem errats i que el Txinc Txenc segueix VIU!!!

Mai tindrem prou adjectius per valorar, agrair i apreciar la teva comesa PACO! Amb el teu compromís has assolit el summum de la glòria periodística i has restablert la dignitat del Txinc Txenc!!!

Moltes gràcies PACO!!!

Pep Mestre Anguera

BRAVO!

No tinc cap esperança d'esdevenir crític de teatre, només és que després de veure el que acabo de veure m'ha assalut la imperiosa necessitat d'escriure això que acabo de començar...

Quina barra! Sí, quina barra que tenen aquests actors! Poc a poc he anat revivint aquell mundial de bàsquet de l'any 2006, en el qual uns encara imberbes Navarro i Gasol es van emportar l'or amb aquella cara dura, prestància, i perfecta execució que ho van fer!

No cal ser professional per fer bon teatre, actuar, dirigir, muntar l'escenografia i planificar els efectes musicals. Només cal ofici, ganes, ganes, ganes i moltes hores de treball!

Hem vist com ens pegaven a la cara (amb la ma oberta) amb una tragèdia grega amb totes les de la llei. Hem vist com és possible fer teatre atrevit, amb rigor i resolt descaro. Hem vist vida més enllà dels drames tradicionals, dels sainets o de les comèdies més actuals, més enllà de mart. En efecte! Aquests marciàns ens han fet vibrar amb una Antígona desbocada i èbria de justícia, en pugna a mort amb Creont, resignat i desesperançat, advocat al seu destí. I hi hem vist, transposat, com un ressort de commutador, senyals del què ens està tocant viure ara a nosaltres, humils pecadors terrenals (només cal que escoltem el TN una estoneta i ja ho tenim!)

Teatre és emocions, sensacions, excitació, i qualsevol altre tipus de percepció sensorial que ens provoca un text revelat, executat per actors dalt d'un escenari. I a fe que ho han aconseguit!

I com que no sóc ni seré pas crític teatral, només els diré: BRAVO!

Pep Mestre Anguera

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

C/ Cornudella del Montsant, 39
Pol. I. Agro Reus 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - 977 327 350 Fax 977 124 014
comandes@cr4.cat - www.cr4.cat

Història del Grup de Teatre de Vilaplana

5a i última part

■ *Jordi Mateu Huguet*

El llegat que he recollit durant tants anys...

La vida és una barreja d'encerts i d'errors. El pas dels anys s'encarrega de deixar-t'ho clar i de passada, per molt dolorós que sigui, també et regala unes quantes lliçons. Parlant d'errors, al llarg de la meua vida n'he comès uns quants, però, us puc assegurar que el més gran es haver-me estimat tant el Grup de Teatre i mirar de cuidar-lo com si fos meu. Haver tret sempre el temps de tot arreu per a dedicar-hi les màximes hores possibles. Moltes, massa vegades el grup de Teatre de Vilaplana ha passat per davant de la meua família. Quin error, quin grandíssim error! Aquesta ha estat una bona i dolorosa lliçó que he après. I tant, que n'he après!

Em va costar d'acceptar que després de tota una vida de dedicació, de posar-me el grup a l'esquena, d'obrir les portes a tothom que en tingués ganes de formar-ne part, de deixar-me la pell en aquesta entitat, de cop i volta em "convidessin" a marxar. Hi ha vegades que les accions o els fets parlen més clar que les paraules. Em van fer sentir que ja no era necessari. Que ja no era útil. Que feia nosa. Era el moment d'aplicar-me aquella frase: "**Tothom és necessari, però ningú és imprescindible.**"

No us vull enganyar. Em va costar molt, moltíssim, més del que us podeu imaginar. Són trenta quatre anys de la meua vida. Per primera vegada havia perdut la il·lusió que fins aquell moment havia estat el motor de la meua vida. Em preguntava si havia valgut la pena tant d'esforç durant tants anys per acabar així.

Van ser uns mesos durs. Quan ja ho tenia assumit vaig rebre una trucada. Era com si algú hagués estat esperant l'últim moment, com si algú m'hagués posat a prova. Volia parlar amb mi una persona de l'associació **l'Era de Castellvell del Camp** que sense conèixer-me de res, em deia que tenien ganes de fer teatre i volien que jo els dirigís. La sorpresa va ser majúscula, doncs, la majoria mai havien pujat en un escenari, però, amb l'entusiasme que em parlava em recordaven aquella gent que feia tants anys havien posat la primera pedra del Grup de Teatre de Vilaplana. Desprenien el mateix entusiasme i la mateixa passió. Però, per què, jo? De què em coneixien? Com havien contactat amb mi? Qui els hi havia parlat de mi?

M'havien vist en el musical **Mar i Cel**, i va ser a través del **Joan Carles Sánchez Benítez**, aquell mestre que anys abans m'havia encomanat la missió de dirigir els nens de l'escola a la Mostra de Teatre infantil de Reus, que havien contactat amb mi. La majoria dels membres de **La Teatr'Era** són mestres jubilats i havien treballat amb el Joan Carles. Per segona vegada un antic mestre de l'escola de Vilaplana em tornava a donar una petita empenta! Potser és cert el que diuen, que les persones estem connectades a través d'un filet que ningú veu.

L'actor **Francesc Garrido**, no el descobriré ara com actor, però, sí que el vull descobrir com un grandíssim amic i amb qui he tingut el privilegi de compartir hores i hores d'assaigs i de converses sobre el món del teatre i la interpretació, i tant ell com la Mercè, la seva esposa, m'assessoren i em donen el cop de mà que necessiti en tots els muntatges que faig. Sempre m'ha dit que un actor ha de ser compromès, honest i treballar des de la humilitat. És una lliçó que sempre he tingut present i sempre m'he volgut aplicar.

Aquesta gent de Castellvell te-

nen aquestes virtuts, són iguals que aquells pioners del Grup de Teatre de Vilaplana que jo tantes vegades havia admirat i m'havia impregnat als meus començaments interpretatius. Aquest factor va ser importantíssim a l'hora de decidir-me a treballar amb ells.

El **Diari de Tarragona** va publicar el 4 de setembre de l'any 2017 un article a tota pàgina titulat: "**DES DE CASTELLVELL, UN FENOMEN ANOMENAT LA TEATR'ERA**".

Doncs, sí, ha estat un gran fenomen. Vam estrenar **El Florido Pensil** a Vilaplana el dia 15 d'octubre del 2015. Després d'haver estat regidor de festes durant vuit anys i havent patit els mals de cap que això comporta, vaig voler contribuir a la Festa Major del meu poble estrenant aquest muntatge, per cert, de manera totalment gratuïta i sense que **La Teatr'Era** cobrés ni un sol euro. Va ser un èxit de públic, perquè vam posar més de 300 espectadors a la sala del teatre. Des de llavors estem portant aquest muntatge per tot Catalunya, des de les comarques gironines fins a les terres de l'Ebre passant per Lleida i Barcelona. Hem omplert el Teatre Metropol de Tarragona, l'Auditori de Vilaseca, el Teatre Àngel Guimerà del Vendrell, el Teatre Auditori de Begues (Barcelona), el Teatre de Les Planes d'Hostoles (Girona) i el Teatre l'Amistat de Mollerussa (Lleida), tots ells amb un aforament per a 500 espectadors.

Hem fet més de 50 representacions, sis d'elles a Reus omplint cada vegada La Sala Sta. Llúcia. Funcions solidàries en benefici dels més desafavorits. De moment, han vist aquest muntatge més de 10.000 espectadors. En aquests moments estem a punt d'estrenar un segon espectacle, **La Jaula de Las Locas**, en versió catalana, i ja tenim un bon llistat de funcions contractades arreu del territori català. Una autèntica bogeria!

Fa quatre anys, els responsables de

gestionar el Grup de Teatre de Vilaplana van decidir que el meu temps ja havia passat. Vaig haver de seguir el camí que vaig començar amb setze anys lluny del meu poble, amb un grup de nova creació, ple de gent gran i amb nul·la experiència en el món teatral. La feina que aquests anys he fet amb **La Teatr'Era** ha obtingut els seus fruits i m'ha obert les portes d'altres companyies teatrals de la província que han contactat amb mi per tal de dirigir-los. Amb algunes d'elles ja fa uns mesos que hi estic treballant. Els hi agraeixo de tot cor la confiança dipositada.

A nivell d'actor, **La Teatr'Era** s'ha ofert a produir-me tots els muntatges que porto en format de teatre de proximitat. Això, vol dir, que tant amb **El Poema de Nadal** com amb **Terra Baixa en essència** estigui fent una gran quantitat de funcions en teatres que fins ara mai m'hagués pogut imaginar que estarien al meu abast. Funcions contractades a sis mesos vista com el Teatre Auditori de Riudoms i altres teatres i espais de Barcelona i de Girona que s'interessen per **Terra Baixa en essència** per a fer cicles de

teatre de proximitat dins del programa Escena 25 de la Generalitat de Catalunya. En aquests moments estem treballant en futurs projectes molt grans i engrescadors. Un d'aquests projectes és La Passió, doncs ja fa un parell d'anys que estic treballant en un text que veurà la llum aquest proper mes de març. Podria dir que he fet una Passió de passions, ja que és un muntatge molt àgil, modern i atractiu que combina els textos en vers de les grans passions de Catalunya, la Passió d'Esparreguera, la Passió Olesa i la Passió d'Ulldecona. He creat un muntatge que és podrà escenificar en qualsevol teatre o espai siguin quines siguin les seves dimensions. Un gran projecte que la **Teatr'Era** ha aconseguit amb els braços oberts. Quan penso que vaig estar tan a prop de llençar tota la feina feta durant tants i tants anys...

Sempre recordaré les paraules d'en **Jaume Mariné** quan, al mig del carrer Major, em va abraçar i em va

dir: "Quin gran goig, Jordi, que siguis tan estimat a les cases dels veïns". Doncs, sí, Jaume, sí... Em sento estimat i per primera vegada també em sento valorat. Però, sobretot sóc feliç de seguir fent teatre i d'haver trobat gent que vulguin seguir aquest camí al meu costat. I aquesta felicitat la dec a **La Teatr'Era** de Castellvell que van confiar i van apostar per mi quan d'altres em van arraconar i em van voler enfonsar.

Moltes vegades em ve al pensament la meva fillola, Mireia, quan em deia: "No et desanimis... Ara no ho veus, però, els que han prescindit de tu, en realitat, t'estan fent un gran favor."

Doncs, potser sí... Unes sensacions que fins ara mai havia experimentat. Més de vuitanta funcions en tres anys. Nous camins i nous projectes i una agenda plena de contactes. Però, sobretot, he trobat persones agraïdes que em fan sentir estimat, perso-

volia dedicar professionalment al teatre. Com moltes coses a la vida no tot pot ser com un vol. Ara, però, tinc la sort de dedicar-hi moltíssimes hores. La meva feina m'ho permet i també, evidentment, la meva família.

He volgut acabar aquesta sèrie d'escrits fent referència a **La Teatr'Era** de Castellvell del Camp, perquè el que estic fent amb aquesta gent vull que sigui el meu homenatge i el meu reconeixement a aquells pioners del grup de teatre del meu poble. D'aquell llunyà, i per a mi, tant enyorat **GRUP DE TEATRE DE VILAPLANA** que s'apassionaven i que estimaven el que feien. Una gent que prioritzava el grup i el seu funcionament per davant de tot i per davant de qualsevol interès personal. Unes persones que sabien què era el compromís. Unes persones que treballaven amb honestat i amb humilitat. Unes persones que s'hi van deixar la pell.

Unes persones, que, quan jo tenia setze anys i els hi vaig dir que volia fer teatre van confiar en mi i em van donar una oportunitat.

El **Josep Martorell**, la **Montserrat Anguera**, el **Josep Mestre**, la

Maria Huguet, l'**Eugeni Huguet**, el **Josep M. Aymamí**, l'**Albert Ferré**, la meua companya d'escenari durant tants anys **Carme Serres**, la **Mª Teresa Besora**, sempre des de les bambolines; el gran tècnic **Josep Besora** i per suposat la **Montse Munté**, la responsable que la nostra història nasqués dins del Grup de Teatre de Vilaplana i la persona que en tot moment m'ha donat el suport i el recolzament necessari per tirar endavant amb la meua gran passió.

Vosaltres em vàreu ensenyar què vol dir estimar el teatre. Quina gran escola i quin gran honor haver estat treballant i aprenent al vostre costat.

Moltes gràcies per tan gran mestratge.

COMPROMÍS, HONESTEDAT I HUMILITAT, quin gran llegat!

Amb ells al pensament i al cor: Segueixo caminant!!!

nes de llocs com Castellvell, Vilanova, El Vendrell, Vilafranca o Les Borges del Camp que em fan sentir a casa. Companys com el **Jaume Virgili** que li ve de gust acompanyar-me en aquest nou camí. Hem begut de la mateixa aigua. Suposo que la Maria, la seva àvia, hi deu tenir alguna cosa a veure. Sempre ens hem entès molt bé i estem encantats de treballar plegats. El Jaume farà el seu debut amb **La Teatr'Era** i la nostra **Jaula de las Locas** i també serà l'encarregat d'interpretar el Judes a la nostra **Passió**.

Com abans he dit, vam estrenar **El Florido Pensil** al Casal Vilaplanenc de manera gratuïta per col·laborar amb la Festa Major de l'any 2015. Ara que tinc l'oportunitat, també vull mostrar el meu agraïment al Restaurant **Les Brases de ca l'Olla** que en aquests tres anys han portat els meus muntatges de proximitat al seu espai. Aquesta ha estat l'única manera, fins a dia d'avui, de poder presentar aquests treballs a Vilaplana.

Des de petit, sempre deia que em

MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA

■ *Joan Serra Ferré*

MAS JOAN PAU

SITUACIÓ

Situat en un replà sobre el Cingle de la Palma, sota la carretera que puja de Vilaplana, es troba molt a prop del mas de l'Abelló. Igual que aquest, el mas del Joan Pau també era dels més importants del terme.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. La primera referència escrita de l'existència del mas data 1826 quan un dels contribuents de la Mussara declara que viu al mas del Joan Pau, R. Amigó (2006)

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), el mas quedà totalment abandonat el 1948, quan la família de Blai Rius Juanpere, formada per tres persones marxà cap a Reus.

El mas era propietat Joan Pau Cavallé de Mont-ral.

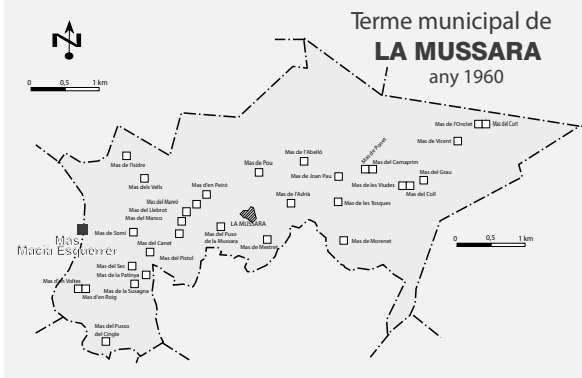

NAIXEMENTS

Any	Sexe	Nom
1876	H	Joan Cavallé Abelló
1879	H	Salvador Cavallé Abelló
1882	H	Pere Cavallé Abelló
1883	H	Josep Cavallé Abelló
1889	H	Joan Cavallé Abelló
1889	D	Maria Cavallé Cavallé
1892	D	M ^a Teresa Cavallé Abelló
1894	D	M ^a Rosa Cavallé Abelló
1897	D	Dolors Cavallé Abelló
1899	H	Salvador Cavallé Abelló
1903	D	Carme Cavallé Abelló
1924	H	Emili Olivé Cavallé
1934	D	Mercè Rius Cavallé

Font. Registre Civil de la Mussara,
Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

MAS MACIÀ ESQUERRER

ALTRES NOMS:

També conegut Casa Vella del Macià.

SITUACIÓ

Sota el mas del Somí, a tocar del la moderna pista forestal. A prop hi ha l'unió de l'antic camí dels Masos i els dels Garrigots que puja de Vilaplana

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. La primera referència escrita de l'existència del mas la trobem al Registre Civil quan s'inscriu la defunció de Maria Rius Ollé el 1889.

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), no hi cap record de veure-hi viure. Era propietat del mas del Somí, segons la mateixa font el mas es cremà. Tot i això al Registre Civil s'hi han trobat anotacions referents a aquest mas.

NAIXEMENTS

Any Sexe Nom

1903 D Dolors Juanpere Juanpere

Font. Registre Civil de la Mussara,
Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

CANNES I LA PRIMAVERA

■ *Montse Argerich*

Després de la programació al cinema de les pel·lícules nominades i premiades als Gaudís, Goyas i Òscars, queda l'últim esdeveniment cinematogràfic del semestre abans de submergir-nos en la xafogor estiuenca que les sales comercials aprofiten per a sotmetre'ns a cartelleres, en general espantoses, amb la seguretat d'omplir gràcies a l'aire condicionat... Fem un cine? No fan res. Tant se val, qualsevol cosa, estarem fresquets.

Parlem de Cannes

Quan es va presentar la programació d'enguany s'entreveia en l'oferta una nova "declaració de principis" del Festival. Cannes 18 va ser una aposta a la innovació, prova que d'entre els guardonats de la selecció oficial el que més sonava, exagerant una mica, era l'Spike Lee. *Un asunto de familia*, japonesa, Palma d'Or; un polonès, millor director per *Cold War*, millors interpretacions masculina i femenina, poc coneguts tant ell com ella... En canvi, enguany s'ha apostat pel risc zero, amb una selecció de pelis de directors consolidats i habituals del Festival. O sigui, Cannes ha tornat a ser el que gairebé sempre ha estat... un mostrari de figures veteranes del cinema.

Per exemple, en la competició per la Palma d'Or hi optaven guanyadors clàssics: els germans Dardenne (*La promesse*, *Rosetta*, *El niño*, *El niño de la bicicleta...*), Ken Loach (*Lloviendo piedras*, *Tierra y libertad*, *El viento que acaricia la cebada*, *Yo*, *Daniel Blake...*), Terrence Malick (*Días de gloria*, *La delgada línea roja*, *El árbol de la vida...*) entre altres figures del cinema europeu, i també aspirants habituals, com és el cas de

Pedro Almodóvar que, després d'haver guanyat fa vint anys el premi al Millor Director per *Todo sobre mi madre*, ara hi presentava *Dolor y gloria*, amb Antonio Banderas i Penélope Cruz.

Un absent, i esperat fins el darrer moment, va ser Quentin Tarantino, que no va poder finalitzar abans del Festival la postproducció d'*Once upon a time in Hollywood* (*Érase una vez Hollywood*). És una peli sorpresa perquè Tarantino pot entusiasmar o decebre fàcilment. Protagonitzada per Leonardo DiCaprio i Brad Pitt, un reconegut actor de western i el seu doble d'acció intenten emmotllar-se als canvis de la indústria del cinema americà de finals dels 60. La veurem, confiant en que les referències al cine de l'època i el duel de titans entre aquest parell d'actors omplin la pantalla i sostinguin sobradament la peli.

La pel·lícula inaugural del Festival va ser *The dead don't die* (*Los muertos no mueren*) de Jim Jarmusch, amb Bill Murray i la fantàstica Tilda Swinton. Una comèdia de zombis que segons declara

ell mateix no té cap intenció d'aportar res de nou al gènere, sinó posar de manifest el declivi natural d'un món que s'enfonsa. Sense haver-la vist encara, em recorda una altra peli de Jarmusch que en el seu moment va rebre crítiques ferotges... *Only lovers left alive* (*Sólo los amantes sobreviven*), on una parella de vampirs, amants eterns, se sostenen l'un a l'altre entre

Tànger i Detroit, ciutats desolades que són mostra d'un món degradat on metafòricament no poden sobreviure-hi ni els eterns vampirs. La peli està per veure, tot i que he de reconèixer la particular devoció per Jarmusch. Em va captivar ja a finals dels 80 amb les seves primeres pelis en blanc i negre: *Stranger than paradise* (*Extraños en el paraíso*) y *Down by law* (*Bajo el peso de la ley*) i des de llavors en sóc fan apassionada, eterna com els vampirs.

El palmarès del Festival va provocar alguna sorpresa, com per exemple la Palma d'Or al Millor llargmetratge per *Parasite* (*Parásito*), una inquietant peli sud-coreana de Bong Joon-ho, de la que Alejandro González Iñárritu, l'esplèndid cineasta, director d'*Amores perros*, *21*

gramos, *Babel*, *El renacido*... i president del Jurat, deia que la decisió de concedir-l'hi el millor premi havia estat unànime.

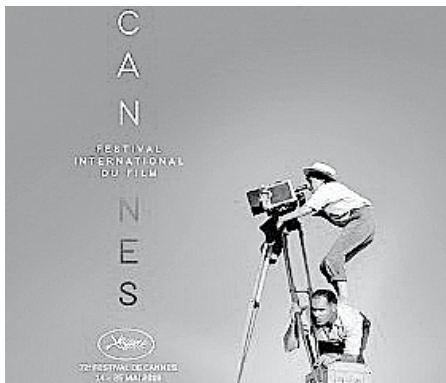
Per ***Dolor y Gloria***, Antonio Banderas va ser guardonat amb el Premi al Millor Actor per la seva interpretació d'aquesta versió de la vida del propi Almodóvar, el viatge d'un director de cine decadent entre els records de la seva infantesa als anys 60 i el dolor, fins i tot físic, que l'acompanya. Per alguns, la millor peli del director en els darrers anys (això ho comparteixo), una obra magistral (això no); i per altres (entre els quals m'hi trobo) una peli amb escenes precioses i una interpretació realment esplèndida de Banderas. Sumant i restant, bona, sense llençar coets i força millorable tant sols estalviant-nos la innecessària psicodèlia que utilitza per justificar els dolors articulars.

Dues perles de primavera

El mes de maig ens ha ofert un parell de pelis molt recomanables. Una, ***Los hermanos Sisters***, un western que va rebre el premi al Millor Director al darrer Festival de Venècia. Per cert, un director francès que roda per primera vegada una peli en anglès, un western entre Almeria i Los Monegros. Hi intervenen Joaquin Phoenix, actor amb una llarga trajectòria, força nominat i premiat, i John C. Reilly, sovint actor de repartiment, que el recordem a *Chicago* o *Gangs of New York*, i que finalment gaudeix d'un merescut paper protagonista que, per cert, broda.

Els dos germans protagonitzen una salvatge i alhora entranyable història en el vell oest americà. Un western on s'hi reconeixen gairebé tots els trets característics del gènere: *forajidos* sense escrúpols, febre de l'or, alcohol, iconografia clàssica amb pistoles, cavalls, saloon..., només hi falten els indis. Però es tracta d'un western poc tradicional, on gaudeixes d'alguns fets i moltes imatges a les que aquest gènere no ens hi té acostumats... un tiroteig en la negra foscor d'una nit sense lluna, l'amor tendre i incondicional entre dos germans, l'arribada dels dos pistolers al mar, San Francisco en versió western... En fi, una peli per veure.

L'altra perla és ***An elephant sit-***

ting still (*Un elefant encara assegut*). La primera i última peli del novel·lista i realitzador xinès Hu Bo, que va suïcidar-se abans d'acabar la postproducció per no poder suportar, segons diuen, la pressió dels productors per reduir a dues hores les quatre que té el metratge, i que finalment és tal com ha quedat. Sí, sí, quatre hores de peli, salvades lamentablement amb la seva vida.

No és apropiada pel neguit i la impaciència. Les escenes són dilatades, rodades en pla seqüència on, sovint les coses succeeixen fora del pla o desenfocades... Difícil i, pel meu gust, innecessari escurçar-la.

Quatre personatges, éssers solitaris, desconsolats, amb vides ofegades, es mouen en un país i una societat freda, trista, grisa, que contrasta amb l'imaginari exòtic de la Xina dels temples colorits. No hi ha cap intenció d'embellir les persones, les coses ni els llocs, tot al contrari. Però el desig de veure un

DE CINE

misteriós elefant de circ en una ciutat del nord del país, els acompanya en un viatge a l'esperança on l'elefant és el de menys, tot i que en l'escena final, impressionant, emociona i conforta sentir en la foscor el so que emet l'animal. Per mi, una gran, gran pel·lícula.

...

EXCAVACIONS I TRANSPORTS
MIRALLES
SALVADÓ - MARINÉ, S.L.
Carrer Les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 665 562 648
43356 **ALFORJA**
mirallesalforja@telefonica.net

Marta C.
Estilista
C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 **VILAPLANA**

PASSATEMPS Solució

1	J	O	S	E	P		B	I	G	O	R	R	A	
2		A	N	T	O	N	I		A	B	E	L	L	Ó
3					J	O	S	E	P		R	A	B	A
4					J	U	A	N	J	O			G	A
5	C	A	R	L	E	S					P	E	L	L
6					C	A	M	Í			M	E	N	D
7		D	O	L	O	R	S				F	A	R	R
8			J	O	R	D	I			V	I	N	Y	A
9			P	A	U					R	I	C	O	M
10				J	O	S	E	P			A	N	D	R
11	M	E	R	I	T	X	E	L	L		R	O	I	G
12				M	I	Q	U	E	L			P	U	E
13		M	A	R	T	A					M	A	D	R
14			A	D	A						C	O	L	A

Mussarafood

■ *Maria Teresa Llaunadó*

En lloc de parlar de grans plats, avui us parlaré de vi. I no perquè en sigui una entesa, ans el contrari: jo soc de les que diu "aquest vi m'agrada, aquest no m'agrada..." i poca cosa més... perquè quant més en vols saber, ben cert que saps que en saps menys. Vaig tenir la sort que la Rosa Mari, del Restaurant La Giberga de Reus, em convidés a la presentació i tast de vins del projecte personal del sommelier Xavi Nolla, Vins de la Memòria, i em va fer aquesta reflexió abans d'anar-hi: "fes els deures..."

I això vaig fer... vaig buscar una mica d'informació i us en faré cinc cèntims, perquè d'homenatges a les víctimes de la Guerra Civil se n'han fet molts, però de la manera que ho ha fet ell, no. I em va fer pensar en el meu avi matern, un desconegut per tots nosaltres, els seus nets, i del qual no en va voler parlar mai la mare. El seu nom era Artemi Anguera.

El projecte Vins de la Memòria, amb les "paraules líquides", fa el trajecte efectuat per l'avi del Xavi Nolla en el seu periple per Catalunya amb la 27a Divisió de l'exèrcit republicà. Una trajectòria, que va des de la Terra Alta fins al camp de concentració d'Argelers, en la qual ha buscat unes vinyes que han servit per a la creació d'un vi d'homenatge. Segons Nolla: *El primer discurs és la reivindicació de la memòria i els capítols per on va passar l'avi, i el segon és recuperar la memòria vinícola del territori.*

D'aquest recorregut van sortint i sortiran vins amb varietats autòctones, amb una vinificació el més similar possible a com s'elaboraven el 1930, amb bocois de castanyer de 650 litres, sense llevats addicionals, sense filtrar, sense intervenir i, com diuen ells, deixant que el vi s'expressi al màxim, que mostri el caràcter de la terra i de la varietat, amb

el mínim de sulfits perquè el vi quedi estable.

I d'aquesta aventura tenim: La Bruixa, nom amb què es coneixia la 27a Divisió, i que apareixia i desapareixia a totes les confrontacions d'Aragó i Catalunya (d'aquí el seu nom), un DO Terra Alta, blanc, fet a Vilalba dels Arcs, a la zona on va tenir lloc una d'aquestes batalles. Lo Ebre, fàcil de La Batalla de l'Ebre, vi homenatge al riu, a la terra i a les per-

sones protagonistes de la batalla, 115 dies de batalla, 115 dies de fermentació, un DO Conca de Barberà, un blanc de noirs, al Camí de les Capçades. Pòlvora, al Barranc de La Pasquala, via de pas de retorn cap a casa, però que finalment el porta cap a França... un DO Conca de Barberà, feta amb Trepat 100%, vi que parla de boscos aspres i freds, amb petjades de ferro i pólvora de les bombes. La Memòria, perquè cada mur de pedra seca es va convertir en trinxera i l'any 1938 no hi va haver collita; així recordarem el perquè, un DO Terra Alta, fet a La Fatarella, a la Vall de la Novena, de vernetxa blanca, que en diuen ells. I tres més que estan en procés i que ens portaran a la resta de recorregut: Priorat; Badalona, que n'és l'origen; i, finalment, un d'una vinya molt propera al camp d'Argelers. D'aquesta manera, amb aquestes vinyes i aquests vins, provocarem que la memòria es quedi i es mantingui.

Per això avui us porto una recepta molt senzilla i que també podria ser un record d'aquella època: unes arengades amb tomàquet/tumaca i ceba confitada que pot servir perfectament per acompanyar La Bruixa en el seu pas per la nostra taula.

Recepta d'arengades amb tomàquet i ceba confitada

Ingredients:

I arengada de casco per cap

I tall de cansalada (per 4 arengades)

Tomàquets vermells o tomàquets varietat benach (per nosaltres són els millors, les nostres de tota la vida, i si els tenim de l'hort encara més)

2 cebes tendres

Sal, oli, vinagre de Mòdena i vinagre de Xerès

Una miqueta d'all i julivert per als tomàquets

Preparació

A fi que les arengades siguin més lleugeres, jo les poso el dia abans en remull, i els canvio l'aigua unes tres o quatre vegades.

La ceba confitada la preparem 6 hores abans de menjar el plat; agafem un bol, tallem la ceba a juliana no molt prima, la salem, i posem un bon raig d'oli i després a parts iguals els dos vinagres.

VILAPLANA

Ho remenem tot i ho deixem tapadet fins a l'hora de consumir; si hi ha està mes temps tampoc passarà res.

En una paella posarem una miqueta d'oli i la cansalada i que es vagi fent, ja que així deixarà anar el seu greix. Quan estigui quasi cuita, hi afegirem els tomàquets i els deixarem fregir ben torradets; un moment abans de treure'ls hi posarem una miqueta de sal, all i julivert picat molt petit i els reservarem.

En aquests mateix suquet fregirem, ben fregides, les arengades, fins que quedin torradetes però no seques; si volem també hi podem fregir una miqueta de ceba.

LA CUINA DE CASA

I ja tenim a punt per emplatar arengades, tomàquets, la ceba al costat... tot acompanyat d'un bon got o porró de vi La Bruixa; i si tenim una miqueta de raïm moscatell, ja seria una menja com la que feia el meu padrí "Plasitu", amb qui sí vaig poder coincidir però que tampoc mai va voler parlar-nos de la guerra, ja que ell no hi va anar: "... a mi em va agafar ja gran ..."

@mussarafood_mtllaurado

■ ■ ■

EL PULSÒMETRE

■ La redacció

PUJA

És una excel·lent notícia el debut de l'actriu Soraya Àvila Joanpere al prestigiós escenari del Teatre Fortuny de Reus amb l'obra *D de Dones*, dirigida per Francesc Cerro Ferran. Sens dubte, un bon reconeixement per la gran feina d'aquesta jove actriu vilaplanenca i un gran estímul per continuar la seva formació teatral. I, alhora, ho és també per la història del Grup de Teatre de Vilaplana, una de les entitats amb més solera cultural del poble. Enhorabona, Soraya.

BAIXA

Baixa la poca implicació i participació en la política local en les darreres eleccions municipals de Vilaplana. El fet que només es presentés una sola candidatura, on abans sempre n'hi havia hagut dues i o tres, és una mostra del desinterès general de sumar un espectre més ampli d'altres formacions polítiques municipals, a través de les quals hom pugui trobar-hi un espai més proper.

BEENZINERA*AUTORENTAT
ENTREAUTOTO

CARBURANTS VILAPLANA

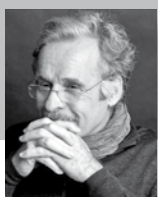
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

GRETA, LA VISIONÀRIA

Anton Soler i Ferrater

Metge, retirat i avi.

Estiu del 2018 a Suècia, onades de calor inaudites i incendis forestals. El 20 d'agost, una fietta de 16 anys, en solitari, decideix anar cada dia a les escalinates del parlament suec amb una pancarta increpant als diputats que entren i surten que no fan res per impedir el canvi climàtic, que no estan complint amb l'acord de París que ells mateixos van signar. Aquesta vaga pel clima, doncs va deixar d'anar a escola, la va mantenir a diari durant dues setmanes fins a les eleccions generals del país. Però va seguir protestant cada divendres presentant-se a les mateixes escalinates i recriminant als adults que passaven la seva inacció i negligència.

La seva protesta es va fer viral, i ara són milers els estudiants que en tot el planeta el divendres fan vaga, Friday for Future, per reclamar als polítics que facin cas als científics. Més de 500 experts sobre el canvi climàtic del panell intergovernamental de la ONU reunits l'octubre passat a Corea del Sud, van assegurar altament alarmats que només ens queden 12 anys per reduir dràsticament les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Des d'aleshores aquesta nena de 16 anys, na Greta Thunberg, ha sigut invitada a parlar en fòrums d'alt nivell, com és la Cimera pel Clima de Polònia el desembre passat, després al gener en el Fòrum Econòmic Mundial a Davos, i també a l'Europarlament el febrer, i en tots ells, davant de governants i gent poderosa, s'exclama rotunda, alertant que la nostra casa està en flames, que el planeta s'està escalfant dramàticament.

Què li ha passat a aquesta fietta per desplegar tan intensa activitat? Què els hi passa a tants fiets i fietes de tot el món per seguir el seu exemple cada divendres?

Des de petita na Greta, com la majoria dels escolars del

tot el món, ha sentit parlar del canvi climàtic a l'escola, i ella té la facultat, com totes les ments infantils, de visionar clarament el què està passant. Ella veu com el casquet polar s'ha encongit més de la meitat en les darreres dècades, ella veu com Groenlàndia ha reduït el seu gruix en més de 10 metres en els darrers anys, ella veu com l'Antàrtida s'està esquerdant i fonent ràpidament, que han aparegut més de 100 llacs nous a 4000 metres d'altura al Tibet en les últimes dècades, ella veu com les glaceres de totes les grans serralades s'estan retirant. Ella veu com el planeta s'està fonent com un gelat a ple estiu. I veu com el nivell de la mar està pujant cada vegada més ràpidament, i veu com molta gent s'haurà de desplaçar, provocant mobilitzacions i conflictes importants. I veu que les condicions climàtiques cada vegada seran més extremes, amb onades de calor i incendis forestals, i veu períodes de sequera intensa, i grans vendavals, i desertització. I aquesta fietta, i molts altres fiets, han entrat en pànic.

És aquest pànic el que ha portat a aquesta fietta a enfrontar-se i a increpar als adults per la seva negligència i la seva inacció. El seu futur està en perill i pretén que tots entrem en pànic.

I demana que tots els mitjans de comunicació posin com prioritat màxima i en primera pàgina aquesta emergència planetària. Som-hi, Lo Pedrís!

Per cert, en els dos darrers debats electorals d'àmbit nacional retransmesos per televisió no s'ha mencionat res sobre el canvi climàtic. Inadmissible.

Aquest article ha estat publicat prèviament al Diari Menorca, dins la secció *Optimisme raonat*. S'ha adaptat per ser publicat a Lo Pedrís, però s'han respectat paraules i girs menorquins.

Anton Soler i Ferrater és llicenciat en Medicina, ha exercit des de 1975 a Sant Lluís (Menorca) fins l'any 2016. President de la Federació d'Associacions de veïns de Menorca i activista en diverses plataformes reivindicatives. Col·labora en un programa de la Radio Ser sobre «La salut del planeta», en el Diari Menorca sobre temes mediambientals i amb la Cooperativa de producció i consum d'energies renovables «Som Energia».

■ ■ ■

pintura decorativa

Alvar Juanpere Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 **VILAPLANA**

ELECCIONS MUNICIPALS 2019

■ *F. Mariné*

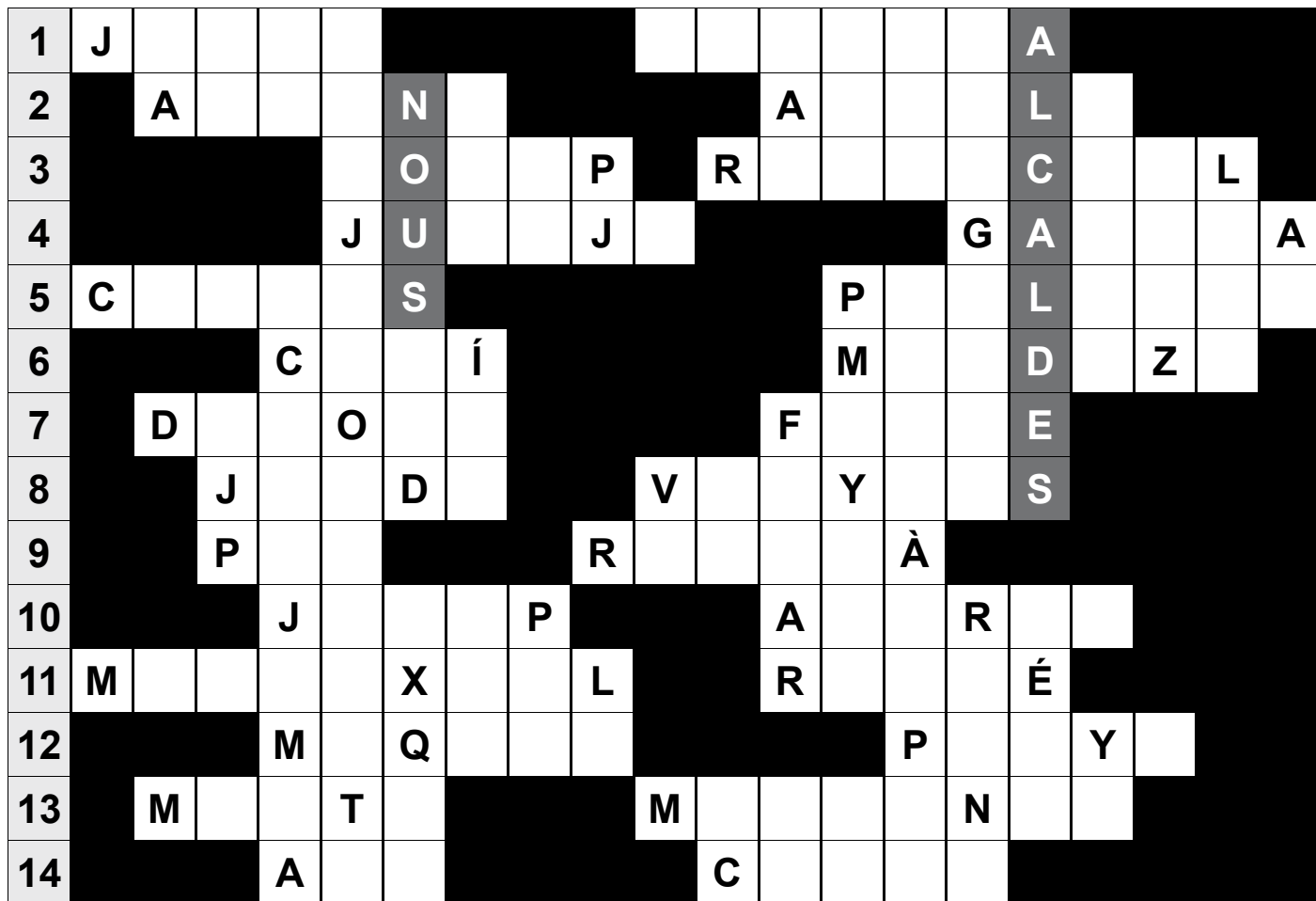
26 de maig.

Després de dues setmanes de pactes i dures negociacions, els consistoris catalans van escollir els seus alcaldes i alcaldesses. En alguns llocs hi va haver sorpreses de darrera hora.

No a Vilaplana, on pel relleu a l'alcaldia no es va necessitar cap negociació i tot va quedar a casa.

A veure si esteu ben informats i ja coneixeu quins són els nous alcaldes d'aquestes poblacions.

El passat 15 de juny es van constituir els nous ajuntaments, segons els resultats de les Eleccions Municipals del

1.- VILAPLANA - ERC

2.- L'ALEIXAR - Junts per Cat

3.- MASPUJOLS - Junts per Cat

4.- ALFORJA - Junts per Cat

5.- REUS - Junts per Cat

6.- CAMBRILS - ERC

7.- VALLS - Junts per Cat

8.- LA SELVA DEL CAMP - ERC

9.- TARRAGONA - ERC

10.- MONTBLANC - ERC

11.- TORTOSA - Junts per Cat

12.- LLEIDA - ERC

13.- GIRONA - Junts per Cat

14.- BARCELONA - Barcelona en Comú

...

Ara també imprimim en digital!!!

Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

AGRÍCOLA
I SECCIÓ DE CRÈDIT
VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres herbes

Argelaga borda
(Genista scorpius)

Quadre original de Maria Garcia Ortiz

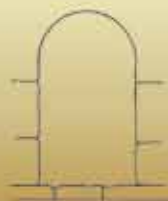
Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

LO PEDRÍS